

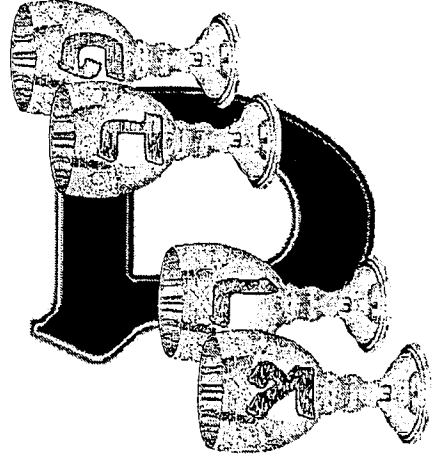
תשורה

משמחת נישואין

אל

פנחס ברוך והבקה צלחה

סודרי

יום ה' ר"ח ניסן התש"ם

פתח דבר

אנו מודים ליה על כל הטוב אשר גמלו, ובחסדו הגדול ויבנו לנשואינו למיטת ביום החמישי ריח נימן (חדש הגאולה, התשי"ט).

התדה והברכה מובעת בה לידינו ומינינו, אשר הואיל לשמח אתנו יחיו ביום שמחת לבנו, לברכנו ולברך את הורינו חיו, בברכת מיטת וחיים מאשרים בגשמיות וברוחניות.

בשמחה ובטוב לבב הגנו בה לכבד את כל הנמלים חלק בשמחת לבנו, מקרוב ומרחוק, בתשורה השפגרת בה נולדו כר טוב, אשר טולה יהי לכל מלאי דמיטת מנפש ועד בשר, ובתוכינו יחדנו אנשי, יה עליהם חיו, וכל ממבני תורה יחיו.

התשורה שלפנינו כוללת:

א) **"מכתבי קודש"** לחתנת הורי החזן והכלה שחיו, וכן מכתבי עבור החזן והכלה שחיו, בימי נעוריהם.

ב) **"שער אגרות קודש"**, ומזה כמה מכתבים בקשר לנשוא, ובענין חיו, נציף ביאור ליק אדמיר) שקבלו לכבוד חתונתם, ועד כריכ מכתבים שונים שנשלחו לשלוחי ליק אדמיר לענינים פרטים וכללים.

ג) **"רובו מקטעי יומנים - תשי"ג"**, (מתחיל מירד שבט רובו הדיבורים מהפארבריינגן, וכן ההתנועות המיוחדות בפריים, שבה הפעם הראשונה שראינו שליק אדמיר אומר ב' מאמרים בואיו באותה התנועות, וכן מובא האוריעים שבמשך חרש נימן ואילך, ובהשגחה פרטית מובא גיכ חלק מההתנועות מיום ב' דשבעות, ובו דיבר ליק אדמיר מעלת חורת המאמר דיה לכה הדרי ביים החתונה...

ד) **"שער פתיק"**, ובו חלק מההתנועות ומראי מקומות דליל ב' הדהיף תשתי, שגרשמו בבית עיי ליק אדמיר לפני שידפסו בליקויש, ועד כריכ מענת לשאלות המנחים בקשר לעניני דיומא, ועוד.

ה) **"שער חידויות"**, מתקופת שונים, ובה יחרת עם א' מאמש (מפארו) על מה שמעריכים חתונת בהצגות גדולות עד מאד, עד שנעשים בעלי חובות עיי... וכן מובא יחרות שדיבר ליק אדמיר נשיד לאנשי הרהיח ר בעול עיזה בוינגאטראנגן ועד כמה יחידויות שונות לאנשי מאהיק.

ו) **"שער ספורים"**, והם 50 ספורים שונים שקראו במשך הנשואות וכולל גם לפני הנשואות) דכיק אדמיר, (עם רבנים, אנשי, שלהחים, ופרטם יהודים - לא חתיים, וכן מובא כאן 10 ספורים הקשורים לחתונה.

ז) **"שונות"**, וכולל בו: א) אנדיק (לפני העתקה באנדיק) עם הערות דכיק אדמיר עיי, האגרת קודש מדבר על הסדור ששלח לליק אדמיר, וליק אדמיר הוסיף להנלי 'ביחורי נוסח התפלה', ב) הגות מהרבי בבאור להמנחים את מה שלא תפסו, השיחה נמצאת בשערי המועדים נה אחר עמי פה. ג) יחרות לאנשי בענין חונק בניס ובנות עיי האמהות, למשל: להשתדל לשלוח הילדים בהכשרע חרית וכו'.

האל הטוב, הוא יתברך, יברך את כבודו ואת אנשי ביתו חיו בתוך כל אדמי, בברכת מאליפות מנפש ועד בשר, ויהי שיהי זה הבנין בגן חסדי אמתי מאד וחדור ברוח ההתקשרות וההתמסרות לליק אדמיר, ושכרבותיו הקי יקוימו ושור על בית זה, ויהי זה בנין עדי עדי, ובמוחה לברכה העיקרית שנוכה לשמחת נשואין דליעל, ובשמחה זו נלק לישמחת עולם על ראשם, - יזוכה ועתה זך מיטן רבין דא למטה אין א גוף ולמטה מעשרה טפחים, הוא וגאליהו.

יו"ח חמיש ר"ח ניסן, ה'תשי"ט
בוענאס אירט, ארגנטוסינא.

מוקדיהם ומכבדיהם

פנחס ברוך ורבקה צלחה סודרי

יום ה' ר"ח ניסן חודש הגאולה התשי"ב

MACHNE ISRAEL

770 EASTERN PARKWAY

Brooklyn, N. Y.

מחנה ישראל

770 איסטערן פארקוויי

ברוקלין, נ.י.

כ"ה
יום ג', כט סיון ת'תשי"ד
ברוקלין

שלום וברכה

במענה על הזמנתו לחתונתו בסמומפיץ אשלה ברכתך נכרת סול טוב
סול טוב ויבנו בית בישראל על יסודי ופנימים החורה והמצוה .

וי"ל דהנה ידוע סרו"ל (עירוכי'ן נד"א) האי עלמ דאזלינן סיניי,
כני הלולא דסיא, ומכואר ברמיח חעני'ן כזה (אוהיח-לצי"צ-סוף ביידיח
ויאמר יחונת'ן. די, כד"כ), דירידה הנשפת בגוף כעוה"ז תיא עדי"ם חחונת,
שעי"ז נעשה בחיי אדם, ובמו כן הנשפת כעוה"ז נעשית בחיי מהלך,
דאזלינן סיניי, חיינו בחיי בלי גבול, בכל סארך .

והנה כמה סוגים באופני חחונה זו, היינו ענדת האדם הישראלי
בעוה"ז, ובכללות נחלקו"א) בעבודתם בנוגע לעצמם : עובדי ה' כגופם,
בנשמתם. ב) בעבודתם בעולג : יושבי אהל ובעלי עסק .

וי"ל שזהו רמז סרו"ל (סוף קדושין) איא לעולג בלי נשם(סוכר
בשמים. ר"ח, דבר שהנשמה נחנית סמנו-נכרות מ, ב) ובלי בורסקי (עורות
דגוף ונחייב).

והנה סי"ס רז"ל (קדושין ט"ם) אפרי סי שאומנתו נשם. ובכללות
עם בניי היינו ענין שנט לוי, אפר (ל' הרמכיס סוף חל' ססיטה ויובל)
"הובדל לעבוד את ד' ולשרתו ולסודות. דרכו הישרי' ומשפטיו הצדיקים
לרבי'ם כו' לפיכך הובדלו סדרכי העולם כו' אלא הם חיל הט"ם"

ועאכזיב חכה'ן, אפר (ל' הרמכ"ם ט"ם) "נדבה רוחו אוהו וחכינו מדעו
לחבדל לעמוד לפני ד' לשרתו ולעובדו כו' הי"ז נחקדש קי"ק ויהי' ד'
חלקו כו' ויזכה לו כעתי"ז דבר המשפטי' לו" .

ברכת סול טוב

לאחר לחשובה

לאחר לגאולה

תשורה משמחת נישואין של פנחס וצלה סודרי

מוחם מענדל שניאורסאהרן

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON

Office Address:
Lubavitch, 770 EASTERN PARKWAY
BROOKLYN 13, N. Y.

HY 4dinh 3-9250

ביה, כהה מניא חסייא
ברוקלין.

שיב הרהצ הרהיח החיח נויח אייח
בנשיק גזע חרטיים זכוי וכו'.

שלום זכרתי
בנועם ובשעו קבלתי מכתבו מחיי מניא, בו מודיע אשר
ביום ר' אלול הבעל ההי' החונת בנו בכורו אליהם:

ותנני בזה להביע ברכותי מקוליעי, ברכת מול טוב סול סובי
החונה בשעה טובה ומוצלחת ויעלה הניחוג ליפה וייבנו בנין עני
עדיעל יסודי החורה ומצוה כפי שנחבארו בחורה החסידות הוא תורת דאית
ויראו מהם ומשאר לידיהם שיי רוב נחת וקנע בנשמינות וברוחניות גם יחד.

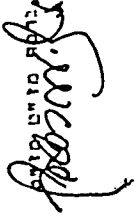
ולדע אשר ענין הזיווג הוא למעלה מסדר ההשתלשלות, וכמוזיל
שרומה לקריים, דבעיקרא חלים מילחא, היינו שוהו. המסכה מאור המקיף.

ויייל שוהו שמצינו בענין הנישואין ענין המקסימלי קוג
הכלה לבר, שוהו ענין נחית המבעת.

וכידוע, שאף שבמשנה איי, נקניח בכסף, אבל כבר אמרו בתקנין
קזון הי' בחתולו וחתון יויד וחקון כיא (נהי עיב) זובוינא איחא
לגבי, כלל חהא לי מקורסה בטבעת זו, וכדאי, גיח בכמה מקומות אשר בני
ארץ ישראל מקדשים בטבעת (חילוק מנהגים שבין בני איייל בכל לארץ ישראל.
ביס של שלמה, ובכניס).

אשר נחניח המבעת הוא מקיף על (אצבע) הכלה ובה מחתון, הכלית
מסובבת את החתן וזי פעמים שזו מקיף על החתן הוא מהכלה, ועדיך דל עייל
נקבה סובב גבר, וזשני מקיפים אלו אים חתח החופה, שוהו מקיף כללי על
החתן והכלה גם יחד, היינו מקיף בינה לזויה, ומבואר הענין בלקוית שחאש צינ
על כל כבוד חופה, ואין כאן מקום להאריך.

החוח מעין הפתיחה, ביה מציט וכו'.

שיב מכברו ומוקירו,

יום ה' ר"ח ניסן (חודש הגאולה) התש"ס

מכתב כללי לחה"פ דשנת תשי"ד.

שלום וברכה.

לקראת ימי החג הבאים עלינו ועל כל
ישראל לטובה הנני בזה להביע ברכתי
לדולב ב'ח"י ברכת חג מר ושמח.

(השי"ח זכנו בחוץ כלל ישראל ולהיעוד
הסקתה בניסן עמידן להגאל בגאולה
דאמ"ח"ע"י משיח צדקנו בב"א.

ישראל

ברכת חג

ב"ה, י"א ניסן תשי"ט
ברוקלין

הרה"ח הרו"ח אי"א בר"נ
עוסק בצ"צ כו' מו"ה
שי"ח הכה

שלום וברכה!

מאשר הנני קבלת מכתבו ברכה,
וברך לקחת ואשיבנו, אשר כמ"ש ואברכה
מברכין, יחברך בברכתו של הקב"ה, שהיא בתוספת
מרובה על העיקר,

ואשר שחי המעלות בה, נעלת הברכה ומעלת
החפלה, כמבואר באר"ה בד"ה אריב"ל נו' ואברה
מברכין (ספר המאמרים תרכ"ט).

בבשחת חג הפסח כשר חסדו
י"א ניסן תשי"ט
ישראל

תשורה משמחת נישואין של פתח וצלחה סודי

ב"ה, י"א ניסן ה'תש"לא
ברוקלין, נ.י.

הרה"ג הרה"ח אי"א נ"נ עוסק
בצ"צ כו' מו"ה יצחק שי'

שלום וברכה!
מאשר הנני קבלת מנ' מיום ההילולא ב' ניסן,
והקודמ' ולקראת חג המצות, זמן חירותנו, הבא
עלינו ועל כל ישראל לסובה, הנני בזה להביע
ברכתי להג כשר ושמח ולחירות אמתית, חירות
מדאגות בגשם ומדאגות ברוח - מכל דבר המעכב
עבודת ה' בשמחה ובסוב לבב.

ולהמשיך מחירות ושמחה זו בימי כל השנה
כולה.

ובפרס שעבודת השם, כמצווה עלינו בתורתנו
חורת חיים, הרי היא בכל עניני האדם ובמשך כל
היום וכל הלילה, וכמו שנאמר בכל דרכיך דעהו.

יזרחי שמי (קאהיל) ברחמי (ל"א ז'
ובברכת החג (א.י. שפירא)

ה"ח על הברכות. וכבר מלתי אמורה בתוה"ק:
ואברכה (ה' מקור הברכות) מברכך, בברכתו של הק',
שחוספחו מרובה על העיקר.

ה' (ה'ה) ג'ה' - (ה'ה) (ה'ה) (ה'ה) (ה'ה)
שחוספחו מרובה על העיקר. (ה'ה) (ה'ה) (ה'ה)
נתיב (ה'ה) (ה'ה) (ה'ה) (ה'ה) (ה'ה) (ה'ה)
נתיב (ה'ה) (ה'ה) (ה'ה) (ה'ה) (ה'ה) (ה'ה)

יום ה' ר"ח ניסן (חודש הגאולה) התש"ס

ב"ה, י"א ניסן ה'תשל"ב
ברוקלין, נ.י.

הון"ח אי"א נו"נ כו'
מו"ה משה שי'

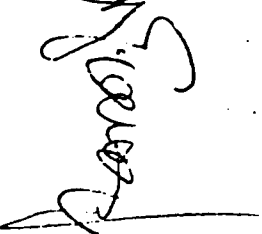
שלום וברכה

מאשר הנני קבלת מכחבו מר"ח ניסן.

ולקראת חג המצות, זמן חירותנו, הבא עלינו ועל כל ישראל
לשובה, הנני כזה להביע ברכתי לחג כשר ושמח ולחירות אמתית,
חירות מדאגות בגשם ומדאגות ברוח - מכל דבר המעכב עבודת ה'
בשמחה ובטוב לבב.

ולהמשיך מחירותי ושמחה זו בימי כל השנה כולה.

ובטרם שעבודת השם, כמצווה עלינו בחורחנו תורת חיים,
הרי היא בכל עניני האדם ובמשך כל היום וכל הלילה, וכמו
שנאמר בכל דרכיך דעהו.

בברכת החג והיום

ח"ח על הברכות. וכבר מלתי, אמורה כהו"ק: ואברכה
(ה) מקור הברכות) מברכיך, כברכתו של הק'. שחוספתו מרובה
ועל העיקר.

נ.ב.

להערתו פירושי' מעשרות פ"ד הי"ד (בשייכות לצוואת ר"י
החסיד לשמות חתן וחמיו) - ראה בזה פסקי דינים להצמח צדק
חיו"ד (ריג, ב). מקור חסד לס', חסידים (להרה"ג וכו' ר' ראובן
ז"ל מרגליות). ובאוצר התורה (ניג, אר"י).

TZEIREI AGUDAS CHABAD
LUBAVITCH YOUTH ORGANIZATION

Under the Auspices of
The Lubavitcher Rabbi

צעירי אגודת חב"ד

חבר נישואין

כ"ס אדרתר שלישיא מליובאוויטש

לכתוב תפילות

770 EASTERN PARKWAY • BROOKLYN 13, N. Y.

של (אוס) רב
הרב יעקב רבינוביץ
ע"ה

כ"ה, ד', אדר, ה'תשל"ד.

כ"ק אדמו"ר שלישיא

מוסג"פ מכ' צאגו"ת שבדעתנו לשלוח לאנ"ש
שי, בכל מרחבי תבל, (הרבה מאלו שצלצלנו ביקשו
לשלוח להם בכתב).

המכ' הוכן ע"י הת' מנשה שי' פרמן ושלום
הלוי שי' דוכמאן ויהושע שלמה שי' צירקיןבד,

ואח"כ סודר ע"י הר"י שי' כהן, והרגב ע"י
הר' צבי שי' גנזבורג.

דוד ראסקין
משה פסח גאלדמאן

יערתי לראש אגודת-צעירים
ירושלים - יערתי לראש אגודת א"ש.
מארגן אגודת צעירי יערי יערי
וע"ה. (ראש אגודת צעירי יערי)
אגודת צעירי יערי, יערי יערי יערי
אגודת צעירי יערי יערי יערי ①

יערי

יומנים

חודש שבט תשי"ג.

שבט שלפני יו"ד שבט, (ש"פ בא). כ"ק אדמ"ד קיבל המפסד ובה מאור, נוסח הטלעגרם ששלח כ"ק אדמ"ד לאר"ש ש"י בכל מרחצת תבל ליום ההילולא ובהקדמת הטלעגרם, "ביום ההילולא לחוק ההתקשרות ובעשי בפועל דנשואנו אשתנה גם בעוה"ז יתיר מבחינה". וצוה כ"ק אדמ"ד שלעת מנחה כבר יהיו על הכותל, למעריב החזיל המשניות "מיקוה שיש בו וכו'". (במקומות הדנה בתפילה כבה). התועדות: שכנסם כ"ק אדמ"ד ניגנו "אין לאלקים", אח"כ צוה לנגן את "היבוינו", אח"כ היה מאמר, אחר המאמר דבר קצת ע"ס יחידים: אמר ל"ר קארין, מדוע אינו אומר לחיים, "אין פארז אין איך, און מנתיב? וענה ר"י קארין מיגע ניט ואמר כ"ק אדמ"ד בציחוק: "אין פארז אומר מען אז מיג'ט? אח"כ (לא תיכף אח"כ) אמר כ"ק אדמ"ד להוד"י הנ"ל שתפארעטע דעשו מחלק היחלק בוניה, ואלק הריי לחיים. 'א. אמר לחיים וביקר "און די אסורים פון רוסלאנד זאלן האבן א גאולה", ואמר כ"ק אדמ"ד "ביקר" (ככל הזאל להכל את כלם ויהיה ציפיות גיולה, גם אחידים התחלפו), שהיו מנגנים ניגון יהיה כ"ק אדמ"ד עושה בידיו הק' שינגנו לעבעדיקער יוחר, ויקרו ע"ס קומם. בסוף התועדות צוה כ"ק אדמ"ד לנגן "כי בשמחה" ואמר: מדוע מנגנים כן, [-הכוונה היא] שמנגנים לא בחיות כיכ', ותיכף ניגנו בחיות יוחר, אח"כ שבת ביז א צווייטע חסידישע התועדות, כשנגנס כ"ק אדמ"ד לחודו הק' וקרו העולם זמן רב אצל חודו הק'.

יו"ד שבט. כ"ק אדמ"ד נסע על האוהל בשעה 2 חזר מספר דקות לפני השקיעה, מנחה. 20 מינוט לאחר השקיעה, ביפוירשלים ער"ן, בכה קצות, בשעה 9 נכנס כ"ק אדמ"ד להתועד, מיד אחר הניגונים אמר המאמר יו"ד "באתי לנגי" (נספח בסה"מ מלוקט יו"ד ע' כ"ט), הזכיר את כל הדינים סדרם, והבעיש הוד"מ באמצע בתנאי הענין דשבות דלעריז וכו'. אח"כ צוה לנגן ניגונים מכל הדינים מאה"ז כן צוה לנגן הניגון בן הג' בנות הבעיש' המגיד, כן הניגון "קול בעיר". ואמר: אייב עס איז דא אימצער וואס איז צועוץ און לעיעניגראד, רפ"ז נאכן פארברענגען פון רבי'ן האט מען זיך אפגעשטעלט פארברענגען האט מען דאמאלט צועונגען דעם ניגון קול בעיר, וצוה לרש"י שבתחילה יאמר רק התיבות בלי ניגון כביד שזאל וויסן וועגן וואס ער'דעט זיך. להרבה אנשי צוה לומר לחיים ובפיסות אחר השיחה. אח"כ אמר: "שנים כאלו שזאלתם היא ציבורית ובמלא צ"ל היגיעה ביותר", ובמסופר גמר על שמואל בר של"ה, שבשעת שהיה בניד גינתא שוה היה צריך ע"פ תורה, מ"מ היה זה אז דעתו על הלמידו שוה יגיעה ביותר, וכמעשה הידוע שפעם עשה החסיד ר' בנימין קלעצקער חשבון ממסחר, וסידר כמה מספרים ובמקום שהיה צריך לכתוב הסה"ר כתב "אין עוד מלבדך", וכששאלו מהו זאת? ענה, אייב מ'קען בשעת תפילת טראכטן וועגן קלעצקער פון רינג, זיכער קען מען אשמת'ן מסחר טראכטן וועגן און עוד וכו'. וכמאר צ"ל היגיעה באותן שמאלכתן עבודה ציבורית עס איז ניט גאר א אחרית יגיעה. נרא אייך א זכות טרונות ע"פ ברויתו וכו', דאס איז זייער אויבע האבן זיי אויך כחות ארץ ועם. וכמבאר ממוז"ק "אין הקב"ה א זכות טרונות ע"פ ברויתו וכו'", זה מבני הצלה כן בעניניהם הפרסיים. וסיים: אפשר ועלן זאגן לחיים די וואס האבן א שכיבות צו דעם והזכיר הרבה משמותיהם. שוה טיול עובר ערוך, לביחנים... ואמר: זיינען די פאראן די בתורים וואס גייען חו"ץ חסידות זאלן זיי זאגן אייכעט פאר די שול', ואולי אמר: און די אנדעטע זאלן זאגן אן שמעם.

בסוף התועדות אמר: אייב עס איז נאך פאראן משקע זאלן מען צוטיילן די משקע וועט מען קענען פארענדקן, ותיכף עד שפסק כל הליש, ואמר כמ"פ זו מען האט שוין פארענדקט, ואח"כ אמר: שפודיים הרפ"ז לאחרי שסיים (כ"ק מו"ח אדמ"ד) התועדות, חזר לחודו, נשאר שם כמה חסידים ומהם החסיד ר' יעקב זוראוויטשער, התלשב על הרצפה וניגן הניגון "קול בעיר", אכן ניגנו גם עתה רב. אחרי הברכה האחרונה, דבר אודות שוהו שנה השלישית והחילת שנת הרביעית, דיבר בענין עולה יושבה הרבעית יחי' כל פרוי קודש הילולים וכו', בשמחה עצומה שעדיין לא הי' כואת, ובפרט בני"ד שבט זולת הטרונות. התועדות לא נכזה כלעט, בכלל היה כ"ק אדמ"ד ש"פ תשא (שקלים). התועדות בשעה 4 לערך, אמר מאמר יו"ד "כי תשא", באמצע השיחה אמר היינט איז דאן שבת מברכים איר "משוכנס איר מדינת בשמחה", ובה צריך להיות תכר אין זאגן לחיים אדער אין א פיייליכין ניגון אדער אין טאנצ'ן, ונגנו א פרייליכין ניגון, סימן הרבי בידיו הק' שינגנו בחיות יוחר, וירקו ע"ס קומם, ורקו, התועדות נגמרה בשעה 3 בערך.

פורים תשי"ג.

ש"פ זכור. צוה כ"ק אדמ"ד לעשות קידוש בביה"כ, וצוה להבחורים לחזור אודות ש"פ זכור אין די שול'. פורים בסעודה. נכנס כ"ק אדמ"ד בשעה 9 וצוה לנגן ניגון, ואח"כ אמר מאמר יו"ד (ידיה יתיר אומ"ד) תוארך כחצי שעה, אח"כ היה שיחה קצרה, אחר השיחה אמר: מהאט ר'אן אפגעזעט שצריך להיות בפועל ממש אכעריב אין שמחה און אין זאגן לחיים. האת צריך איינזאפן היים כי מחר צריך להיות עבוי מחר, ואין יוצאים בעד היים. צוה לומר לחיים לפריסים ולהרבה בכוסות גדולות וגם נתן בעצמו להרבה בכוסות גדולות, צוה שהבחורים יאמרו ניגון שמח "און איך וועט באווייזן וואס איז קאנש", לא כ"כ בניגון כ"א בשמחה.

תשורה משמחת נישואין של פנחס וצלחה סודרי

אחרי השקה אודות המעות (קופת בחורים). אמר לא ליקח לחיים בנס גדול והשיי"ת יתן לכם הצלחה גדולה, אחרי אמר (לאחר זמן קצר) ראיתי משל מרים קאריצער לכתו מלכות יקו מכל וכל המשמש בתנא כי במגילה בהכרח אין א גאנצע טומל, מימ אמר ר"פ קאריצער מלך שפופש כתר לכאורה צריך שילביש על ראש השר המתנה שמלביש על פלאקין, והסע הוא שאם ליבש על ראש השר יוכל השר לחשוב שהוא המלך וכשולבושים על פלאקין, א פלאקין עליבש על פלאקין. אח"כ אמר שאל פורים הסוד שאין אונס כרצון אש אויש [וענין לחיים], א אמר לחיים ואמר כי ק"ק אדמירי למסדר שיהיה לו יעראף"י ולא הבינתי הסוד פורים אונס כרצון אש אויש [וענין לחיים]. שבראף הוא ר"ת צעונת ריך און פרום. אחד אמר לחיים ויקש ברוב רפואה לאשון, וביקש א"י הרהב פעמים, אמר כי ק"ק אדמירי שהיה ברוססוב ואיבארעס (ויאל), וצוה אדניע לילך וגם לעצוק והיו חסידים שנכנסו אצלם לעבודה והיו צועקים, הורא והור כי ק"ק אדמירי גיפ וגם עז האט צוגעליגט איין האנט צו דער אנדערער און האט ער געפירט מיט די האנט, כמרי אצלם בנס זה בתור עבודה, (למשל פ"י רע אוי רע יעצה כיצ' בעיל).

אח"כ אמר כל העסק במצות ספור כ"י מימ בודאי אינו וכו', מימ אינו יוצא לבסומי עד דלא ידעי, הרמב"ם כותב לברשינוי וגם בסמוך במצות, כמרי בפורים יקוד לחיים וכו', מימ אינו יוצא לבסומי עד דלא ידעי, הרמב"ם כותב הלשון "עד שירדום" הנה מי שרוצה לפשו כפשוטו לשון אי צענוטערדייט מיט גוטע חלומות, אך מי שרוצה שנהי"ב יודע יוש ונמלא לא ידע וחילוק בין אור לברוך מרדכי שאין נקמ"ט איזה עבודה הנה רצון ר"ת אי צענאקער שיהיה בשנה, ואח"כ יאמרו שיש בני מעי ויקים מצוה רבנו ריישן ר' פאף שעד יתה מרגילותו וקיים מצוה בבידור, והמצוה בריקוד אין יוצאין פה באמריקא... המנהג אויפצוהייבן די האנט, רעל כן מי שרוצה לישון יבניה די שמאל ומי שרוצה בשמה יבניה די ימין, מיליגט או ס'אז א דאָק, ס'אז א הלכה פסוקה שיצאים בשניה... אמר לאחד שישנה כוס מלא כי כלי שרת מקושין מלאים דוקא. לאחד מאניש דשיקאנא אמר שיהי גביר יתן מחצה על קופת מו"ח אדמירי. אמר ל' פנחס לעושים עיה שיאמר לחיים כמנהג פארט. ר' יחזקאל בראד אמר לחיים ואמר שהמכתב האחרון שקיבל מרומ"י הי פארברונגו עמה, וענה כי ק"ק אדמירי שחולקו ישראל בגולה אמר לקיב"י לירמי על דרך דיר וועלן זיי האבן א פארבונד אדער איך וועל האבן מיט זיי א פארבונד וענה לו טוב אמר אח"כ מאני... אח"כ יגנו איני מאמין".

אמר לא המלאכים שכשאתם יושבים במטרא אין אתם מבקרים אם האוינער עשה ריכטיק כיא סומכס עלין, כמרי בחסידות שמתור שהוביים אמרו שוויו הדרך התקרב למישי לן אתם מחויבים פאנאנדער גיילן ובלשון אדו"ץ (שאר הרבנים וכו'). (חשב כל הרבנים כי ק"ק מר"ח אדמירי) על הסמך עליהם, וחסידים שצ"ל בפועל לא רק בלחיים (כי צוה השמות כוס מלא), כל אחד בפועל ממש, אח"כ אמר: זאי זיך געפינען אוינער און זאל האבן מס'ת און האלטן עד דלא ידע ויכישו עליו וגם או א מצוה שנגופו קען מען ניט מציא זיין דעם אנדערין אך לכה"פ להיט עליו כו',

אח"כ צוה לנגן הינען יקול בער".

אח"כ סיפר כי ק"ק אדמירי מחסיד א שפעס אמר כי ק"ק אדמירי מהרשי"ב שכולם לכו לבחירות לבחור ברוסלאנד והחסיד הלך, וסדר החסיד הניל שכל דבר שהי עשה היחה כי כוונה בעבודה, ושם חסיד עבודה ובכוונה ואחר שצמחו הבחירות ונעשה ראש המדינה הדיס שכולם צועקים "הוא רע" והחסיד שם שני ידיו ביחו און געשאקלט הדיס גי פעמים באמרו גיפ "הוא רע", וכך סיפר כי ק"ק אדמירי: אחד שגמר הסיפור פנה לצד ימין (כנגד הר מענטליק) וזרז על הסיפור עוה"פ מתחלתו ועד סופו, עם כל הדיקים כבארשונה, ואח"כ כשגמר, פנה לצד שמאל (כנגד ר' יחזקאל) וסיפר המעשה פעם שלישית, ואח"כ שם כי ק"ק אדמירי ידיו על השולחן כאילו רוצה לנח, ובמסל 10 מינוט הי ראשו על ידיו, ואח"כ פתאום הגביה ראשו ואמר ואמר אמר שני (ד"ה) ע"כ קראו לימים רוצה לנח, לעני כולם... ואחרי שני שבעות נודע הדבר כי הראש המדינה רוסיא (סאטלין ימיש) מת בפורים, וממש באותה שעה שסיפר כי ק"ק אדמירי הסיפור בפעם הב' בהתעוררות, בזמן הוא מת סאטלין ימיש, והסיפור כיצד מת הוא: דסאטלין ימיש רצה שכל היהודים יגרשו למקום אחד ושם דוקא יכולים לגור ולישב ואסור להם להיות בשום מקום אחר, ובמדינת רוסיה הראש הממשלה (סאטלין ימיש) הלך עם הפאפירי אצל כולם, וכמרי אצל הפרזיעענט שיחתמו כולם, וגם עשה הפרזיעענט לקח הפאפירי מידיו של סאטלין ימיש חזק אונן, אמר: שלא אחתם לדרב כות, ומצד ההנהלה שהי לסאטלין (שהי פעם הוראשונה בחינה שמישו חולק עליו) אין קיבל התקפות לב ומת על המקום (כי ראה שאבד כל הכבוד שהי לו)... (אח"כ אמר המאמר שני ד"ה) ע"כ כן קראו לימים האלה פורים" וגו', בחחילה ישב זמן מן בדיביות ואח"כ התחיל המאמר, ונתאר כ 12 מינוט.

בחור אחד ביקש שיהי ברכה שיהי צריך לילך לצבא, ואמר לו כי ק"ק אדמירי: שנסתמא כשיבוא חזרה יבוא צו א חסידיע פארברונגען. בסוף השקה אחרונה: אמר חסידית זכירנו כיא בתור כלל ישראל במהרה בימנו נוכח למקופת תומה אני אחיה לו כי שתיי השמחה אז בסיי הלכנה במלואה נאלה שאין אחרי גלות שביב פנימיות החורה שמשלמת הענינים שעד הנה לא נשלמו, ונתנת חיות גם נגלה, במלא קיום המצוות בהידור ויפוי רה מבאי הגאולה בסיי דיקימא סיוהא כו'. אח"כ ברה"מ ברשות (בלחש) מנין כו', ביקש לחזקוב שיכני בקול רם "על הניסים" (הגם שחזקוב ביד או ברה"מ), חלק כי ק"ק אדמירי נצמד כוס של ברכה, יעדער מאָל האט דער רבי דערנאס אין כוס ניט פון אין בוסיל, והוערות נגמרה לערן 5, מסר לחזקוב שיכניסו ראשו פרקים מהשירות.

יום ה' ר"ח ניסן חודש הגאולה התש"ם

חודש ניסן תשי"ג.

שבת מבוכים ונסן. כ"ק אדמ"ר החזיר והתפסדה מכל העם וסוים מאוחרות, והתפסק האחרונה היינו אחר "עולת תמיד" קודם התפסק בכה, וגם בכל התפסק בכה, במעט לא היו נכילים לשמוע המלים.

אור ליום ב' ניסן. נתן כ"ק אדמ"ר מעות בשביל המשקית, (ונכנס רש"ל בשביל זה) ואמר כ"ק אדמ"ר שהבחרים יחלקו למניות בעותב פריק ב' או ב', גם נתן לו מכ (ל"ר) מכ"ה ש"ק (כחן) מאונס פורטו שיקרא על ההתוועדות צוה ללמוד הקונטרס ש"ל ב' ניסן והזיהר שהבחרות יהיו כולם נוכחים (אין ארועותיו פועל זך).

ליל י"ב ניסן. נכנסו זיקני יאקני לבשך אהרן ואמר להם: זו ער האט זך ניט צוגעגרייטן ואמר באחשי"פ און וועט מען איינפירן לענין זה. **ערב פסח.** קודם בעור חמץ חכה בז עיוועט זך פאנאנדער ברעיען, ואח"כ הביט הבה זמן על האש (כמזומה ער אשר נשרף החמץ) ואח"כ אמר כל חמרא, כשנמר אמר: "א פרייליכן פסח",

בשעה השני חילק המצות, הבהנה הי': "א כשרין און א פרייליכן פסח, כשהלך באו אחידים שלא לקחו, כ"ק אדמ"ר אמר לרובער יוניק וואס ווילן זך פון מיר, אך האב נאך היינט גאר ניט געגעסען" (זה היה אחר שעה 4).

ליל א' חדי"פ. הבחרים ערכו הסדר בה"בית רבקה" (לא רחוק מההישיבה) קודם הסדר נכנס לשם כ"ק אדמ"ר והביט בכל חווינקלעך געשמייכלט, ראה שזעמיו המורר על הקערה בגביעם של יוני, ושאל ומה זה? וענו מצד שריות, ואמר שלא רא"ה אצל כ"ק אדמ"ר (דעם שווער), למה איפטאן ובלל אייז כבוד להמצוה ומצד שריות

הנה מרי"ח אדמ"ר פלעגט אפטייילען ויכולים להניח על ב' או ג' נידות, היין לא היה על השולחן, ושאל איפה היין? ואמר: "מסתמא וועט איר זאך ניט פראווען דעם סדר אויף מילך"? (א פרייליכן און א פרייליכן פסח, איר זאלט זיין הבחורין אכלו שם אפיקומן קודם גמר הסדר יגאו "קלי אמה", וכשיצא כ"ק אדמ"ר עשה גידיו חק לאות א לעבעדיקער ורקור העולם זמן רב. חיכו שטיק אדמ"ר יחוער, כמו בשנה שעברה) אין לא התווע.

אמר לרובער יוניק שלילה זו היא גילוי של משת ע"כ ילך לרקוד... (כ"ק אדמ"ר אינו אוכל פירות גם בשאר ימי הפסח, אך השולחן צוה להניח גם בסדרים).

ליל ב' דחה"פ. כ"ק אדמ"ר יצא להתוועד - (לפרש ההגדה) משעה 12 עד 2 בערב: (א) אמר שא"י בכהאידיה (א) סיורו שלביל פסח) השכינה בשמותה, שאין שמהו כיו בכל השנה להשכינה, וישראל צ"ל בדונגה שלמעלה ע"כ בערכת הסדר צ"ל בשמחה גדולה, והופסי שכתוב שם טעם אך הטעם אינו נוגע לעיקר הענין, ויאמרו יגונו ועלבון זאל ועל זיין אבני א פרייליכן. (ב) "הא לחמא עניא" שצ"ל בצידו, זו הוא תיקון על הא לבס זרע שנתן יוסף סוד צדק

עליון ההשפעה שאמרו להם, במה צבירי במסירה ונתינה וכוננה ה"א לחמא. (ג) וידבר אברהם שחטא חמור ביותר בגאולה, שובדי עיניו היו אבותינו תרח אבי אברהם וי"ו נתישען לכאורה הלא רק אבי אברה, (הפרש הוא שאברהם נתגלה השכל העולם כי נעשה בערב על ה"ה אברהם כי אם מה למדים שאם מקושר רק בשמחה אצלו כי ההתקשרות נצוה, וכמ"כ אלו שהיו מקושרים ישעו לעצמו הלא רק בחיצוניות שלו במדיניות ההתנות נתן משמע גפאלגט א מאל א ציוו שמע, למד, הבין, מאמר וכו', וגם זה בדרך עראי. (ד) "זוהי שמעדה" (ז) "להביא לימות המשיח".

אח"כ אמר: מרוע המוח הוא מחנהו לפרש ההגדה, (דעם שווער) היה מפרש אצל השולחן ההגדה, וסיפר סיפור עם הצי"ח העולם שער ושאל אך היה מעמיד אע שהושבנו אותו במאור בפעם הזה כ"כ פעמים (זה היה על האסיפה) אך יניח החסידים, וענה ה"ר שואל שאלה נגלה"יק אע"ה תירוץ של נגלה היינו תירוץ ואבעית אימא, (כידע המעשה). וכן בזה תירוץ ואבעית אימא. ומאור שאדמ"ר ישב מוכרח הנני יצא לשוב, ואל התדעמו שאני מעבכ אתכם משניה ואפי"ע

הנה תערב וזוהי"פ מבקשים מחילה על שנגג נמוך אונס ירצון, און חסידים בהאחות שלהם ועלן דערפירן בזי משיחין, אח"כ היה שיחה על "זוהי עמלניו אלו הננים", ועוד 2 שיחות.

בשביל כי לשנה הבאה, לא דוקא "זבאה" יכול להיות ובמלא לשנה הבאה. צוה לנגן "אני מאמין", אח"כ אמר כ"ו באמונה, אן צ"ל גם במעשה ונגנו "ממערין גאונתג שוה כבר היה ונגנו בחיות, ועמד כ"ק אדמ"ר ממקומו ורקד לעשה בידי חק מאור על הצדדים וגם אין אינערגאנג של הניגון ניגן בכל נגן, אח"כ אמר שיאמרו כלם בכל רם

ושנה הבאה, הנה הוה"פ איחה שצריך לומר ג' פעמים, ואדה"ו לא כבז כל פסוק כי אין צריכים תקנות ואמרו פ"א, ואמרו כל העולם בכל רם ביחד עם כ"ק אדמ"ר, אח"כ דבר עוה"פ על "לשנה הבאה", וסיים בברכה.

אח"כ קרא לאחדים לאלו שצריכים ברכה להיפאה, שאל לא מרוע לא הי' בבהכ"מ בחימים הראשונים וכשענה הדוקו שלא היינו כ"ה הוראה אמר כ"ק אדמ"ר הלא היה בשנה שעברה ובכל פעם צריכים? מען זאל אויסנוצן די טעג כמה שכולים. ונכנסו כ"ק אדמ"ר מפתח קומען זיי דאס פון וויליאמסבורג, כ"ק אדמ"ר היה

האונגארישע, ונכנסו כ"ק אדמ"ר ב"ה 30 בחוריה לוותוהוועד בליל מצש"ק חדי"פ.

על העלה בעת הסעודה.

משורה משמחת נישואין של פתח וצלחה סודרי

אחשי"פ 1. כ"ק אדמ"ר יצא לסעודה בשעה 3:45 נטל ידיו חק, בתחילה ביאר והודיש בין שישפ לאחשי"פ, שש"פ איך דער טאג פון מדע"ה ואחשי"פ אומר כ"ק אוינע וואו מערדט בשתי, וביאר זיך באריכות קצת. אח"כ אומר ד"ה יתנתן ידו על הנדר וכו'... שזו קאי על משתי, וביאר דמעלת משתי הוא והיחיד ביראת הוי דלא למשמע אויני וכו' אלא פנימית ביהדות, וביאר המעלה דויד, שהחילק בין אכיש לירח הוא, שהיחיד נוגע בעצמות הנפש, וכן משתי ניגע בעצמות פנימיות אבא פנימיות עתיק... האמבר דאריך 453 דקות.

אחרי התאמה עמד (כ"ק אדמ"ר) זך רגליו ואמר: דער רבי האט שרייבן א ס"ת לקריאת פני משתי ושיח' עמו כל בני' וכוונתו היס"ד אינה שיעמוד בקיין וזית אלא ללמדו ולקיימו, יכולים וצריכים כ"א להשתחית בעבודה זו להרביץ תורה ודאי"ך בזה הרבה. אח"כ אומר "אין שמחה אלא ביי"י" וכי"א שירצה יתן בעצמו יין שזה יתן נתינת חן להמשך העבודה להחזיק, וחילק בעצמו לכל האספים ולאחים אמר איה ענין, אח"כ ישב על מקומו.

אחרי, ועיי' נוכח א"י דער רבי וזעט אזוי אונדאויטעמעדין על כלי והקדמה לילוי משתי איז לימוד התורה, שלמדו בעצמו עם דער ביהמ"ק וזעט אויפגעבויט בקירוב ממשי. צוה לנגן "ניע ושוש"ר אלפא"י וקם מכסתו והחזיק לקודר על א"י וואו לאחור כמה רגעס הפסיק, והכריז: "הערט זיך אן אויך", כאפט אריין פאר'ן בעצמטן פאר'ן הבדלה באילד וזעט זיין ימי תחול, "כאפט בעצט אריי"ך והחזיק בעצמו לנגן נגון הר"ל, ורקד על מקומו. [באמצע ההתוועדות נתן כ"ק אדמ"ר לנער אד"ק מקנהה תיכסת מונות, ואמר לי שיאמר צו זיין רבי'ן אז ער וויל נט לערנען קיין ענגליש].

אדמ"ר נטל ידיו חק, הוא ישב על הבימה ועוד מדיקני איש, אמר לחיים וזהו לומר לחיים. בחזילה דיבר שהבעש"ט היה עושה סעודה נוספת אחרי מנהג וקרא אותה משתי"ס סעודה, וזעט הוא לפי שההפסדה מחשי"פ מדרב"ת אודות משתי, ועוד לפי שהוא ירש שני של גלוית שונות רק בחז"ל, שבא"י לא נוהג ירש שני, ועיי' יש לו שייכות לגילוי של משתי מחשי"פ ויום של חול גמור ועושים אותו לייח"ט, אמר שהעולם מרבי צושיבס צוטראגן מהגשם הלא ירשיבם תחת מכסה, מען קען מייענין צו ליובאוויש וזעט פסח אין סוכה, א"י והמכסה מרבי מקבל מוואו וואס איז מען צוטראגן, צוה שיאמרו לחיים ויגבו נגון, היה עוד שיהיה, ואחי' מאמר ד"ה "המכסה הוי"ג" שחאד"ר 50 מיינבס.

בהתוועדות אמר כ"ק אדמ"ר להרבה בעלי בתים שיקחו ד' כוסות וישכמטעו בחבורים לקדוש יג"ב ואחי' צוה כ"ק אדמ"ר לרח' חק על שבוין השריג, ומיד יצא הורשי"ג לרוד ראסקין שיביא יין, באמצע אמר: בשנת תרס"ז שאו היה פעם שכל החבורים אכלו ביחד בהזאב ואו יצא אדמ"ר הורשי"ג יגע באחשי"פ להתוועד וצוה אז שישתו לו בחבורים ה"ד כוסות וצוה כ"ק אדמ"ר שגם עכשיו ישתו לו התלמידים ה"ד כוסות על השבון ושיביה וכן עשו. ואח"כ שאל כ"ק אדמ"ר אצל הרשי"ג היות שרברגו צושיבס לשרות ריב למה אינו שותה? וזעט שכבר שותה, אבל מי"מ שותה עוד, וכמוצו שותה עוד יתור מדי"ב והיי"ך היה חזק מאוד ונתבשם קצת ועמד הרבה פעמים ודיבר על לפני הר"ל אצל זלמטו רק על שפעמדו בקירוב וגם אלו מעט של המעט ואח"כ הידברום אמר זאל דער אויבערשטי"ד העלפן אז איך אשקען אזו פירן אנשקענדן משחי"ן, ואמר של שרוא מוסר לו כל הכחות רש לו כחות לרש על עטעך שווער ומוסר לו הכל, יש אומרים שהוא אמר שהוא מבקש שיוסר לו א"י, שאח"כ ההסתלקות כל היה כל כך? (יש אומרים שכשאמר שמוסר הכחות לרבי בתנאי שהוא חשוב בעיניו כמו שהיה חשוב בעיני מו"ח אדמ"ר, ואמר שהוא אמר כך בפירוש על האוהל)... סיפר כ"ק אדמ"ר שכשיבוא משתי וזעט מען זיך א כאפ-טאן פאר'ן קאפ ימיו ימסר אלו וואס מען האט געקענט אויפטאן לאל עשה מאומה, וכ"ק אדמ"ר כמה מאד כשאמר א"י.

אח"כ הי' שחה אודות ברכת התמה, ודיבר באורכה שיהיה קשה, ואח"כ אמר שזמנה עד זמן ק"ש, לבסוף אמר: שבלי אחריות אם עד חצות לעשו ברכה דער אויבערשטי"ד זאל העלפן זאל זיין מארגן ניט פארזאקלט. אח"כ שאל אם צושיבס לעצמו "ישומים מספרים וגו'", וזעט א קאפיטל תולדים הגם שאינו מוכרח, לשם יתור מי שרוצה לומר זאל זיין געזוס אבל אומרים רק קודם בש"ט, באמצע ההתוועדות דיבר לכמה אנשים פרטים. וחילק יין להרבה איש הנוסעים לעיר השדה (בשליחות), להרביץ נתן בקבוק יין לחילק לאישי דפא"י.

אח"כ אמר: שיש הרבה סוגים בקיום המצוות. האי' שמקיים מפני ירא' העונש, הב' מפני הסגולה שיש בה, הג'. מפני הגילוי הנמשך עליו עיי' אבל קולם יתווד עליו הוא יקם מפי שבר' הוא רצה"ש וכיון שרצה"ש הוא ין אזי אינו חושב לעצמו אם הוא טוב לו לא (ער רעכנט זיך מוט זיך נארניט), נאר ויבאילד אז אויז איך דער רצה"ש סוטע לו דאס וכן הוא בודינגי אלה, המשך כ"ק אדמ"ר: שאע"פ שאנחנו נמצאים בגלות יחידת אחריו, און בפרט נתן דעם הסתלקות פון רבי'ן, (ככה מאוד). אדמ"ר ויבאילד לו דער, רצה"ש איז אויז, דארף זיין אויז, און מיזאדוף ניט סראכטן צי אנוז יך דאס גוט אדער ניט. צוה לנגן א פריליכן נגון, באמצע צוה לנגן אזי ענגליש.

אח"כ אמר כשיביא משתי אז יראו שזמן הגלות הוא זמן היחוד יקר וצריכים אריינקאפן די פאָר שעה כי מחז יביל לבוא משתי, וביאר ב"כ מה שאמר אדמ"ר מדי"ש לא' שנבנס לחיודת ואמר: עס ווילט זיך ניט לערנען, וענה לו אדמ"ר מדי"ש פעסא"ת, וואס זאל איך טאן אז מיד ווילט זיך יע לערנען, לפי שהעיקר הוא כשלומו"ם או מקיימך מתוך צער שזו הוא אתכפיא סטי"א, אבל לעיל לא יהיה זה הענין כלל. באמצע ההתוועדות היה א' שהי' לו כואב שנינים וזקנים, ומסור לרבי, ואמר כ"ק אדמ"ר שיקבל על עצמו לקדש הלבנה ותיכ"ב כשאמר בן חזקל ל'.

יום ה' ר"ח ניסן (חודש הגאולה) התש"ס

כמעט בסוף ההתנדעות אמר: שיש מנוח לאכול א שטיקל מצה קודם גמר תפסת, קודם ברהמ"ז צוה לנגן ולגן ארה"י, אח"כ צוה לנגן "האה קואזאק", אמר "א נוסף ייש ב"ז א צוויטער מסיבה ברהמ"ז, נמערט, ועשה כ"ק אדמו"ר הבולה וחלק בעצמו כוס של ברכה, צוה לנגן "ניע שוויצ", ההתנדעות נגמרה בשעה 11, אחד כוס של ברכה אמר כ"ק אדמו"ר "געזונטן אומער א פרייליכן אומער".

למחרת בבוקר בואל בשעה 6:45 ושאף גם שחן שמינו מאריך וכנס לתפלה, אחד התפילה יצא החוצה ועמד 10 דקות באמצע בראתה (ללבושה) לא לא הייתה ברורה כ"כ, אח"כ נראית יותר, ואמר "הלל" ואמר הברכה בקול, אח"כ כונתה שאמר אנא בבית, אח"כ אמר למצח שיי זכר (כתסדר קדישת לבנה), וקודם "עלינו" אמר "שמעם מספרים", ובמדומה שאמר גם תנו רבנן (הגם שאמר שאין צריכים לומר) "עלינו", ואמר שיאמרו קדיש, ואח"כ תחיל בעצמו לנגן "ממצים גאלתנר", ורמז בידי הק' שירוקו:

יום שלאחרי חצות תשי"פ. חצי אחד השבעות היה כבר אחרי התפלה, וכשאמרו שעוד לא נכרתה התמה אפשר שמסתמא בעוד חצי שעה תיראה, רבע לשמונה יצא כ"ק אדמו"ר לחצר והביט על התמה עד שענינים התפירו והיראת שחוק עבר על פניו הקב. והראה באצבעו הק' השמן, ואמר לו 8 ואמר פאר אנט? (סופוק' עם חמרת אהר"י בשעה 8) וברכו כולם, אח"כ רוקו בחצר ואח"כ נכנס לחדרו הק'.

חודש אייר תשי"ג.

בש"ק מבונים אייר. עשה כ"ק אדמו"ר קידוש בהואל שוהו רק פעמים אחדים בשנה. ההתנדעות נמשכה עד זמן מנחה, כ"ק אדמו"ר צאל להרבה אדש ליקח ייש וכנסות מלאים, לאחד אמר נעמק שטיקל משינו סי וזי שפעם און דער בערה"י ועט סיז וזי שרייען, זאל זי שוין שרייען פאר דעם איין. בהחלפת ההתנדעות ה"י המאמר ד"ה "יהי ביים השמיני", ותאריך כ 35 דקות. אח"כ בא' השיחות ספר כ"ק אדמו"ר המעשה שכנסע אדמו"ר מור"ש בדרן, הוציאו לפניו לחם ומים ונפלו על פניהם ארצו מפני הכבוד, ושאל אותו א' מהחסידיים הטעם ואמר, שכשרואים את הצלם אלוקים מיד מתבלטים. אח"כ אמר שיש אלו שאינם נותרים בהידורים ואומרים ש-ד' בלתי"ת, וביאת שכשאון נותרו בהידור יבליג (שכיל גם ביני, ודבר כענין גיחול הזקן וכ"י).

ביום ג' י"ג אייר. יום פסחת אח"כ של כ"ק אדמו"ר, ומסופר שבא א' ליהודות ביום חמישי לפניו ואמר לכ"ק אדמו"ר שוהו נוסע אייר ג' (דהיינו בימי אייר) שאו הוא יבוא לקבלת ברכת הפרידה, ואמר לו כ"ק אדמו"ר: "דינסטא בין ארץ פארנומען"... וקהל שנסתלק בי"ג אייר ואו הבין האיש מה רצה לומר. ומסופר בנוגע לענין הנ"ל, שכ"ק אדמו"ר לא הודיע לאמר על פסחת אהינו, הידוע שבכל יום ויום ה"י גדיל לילך לאמר, ובשבעה של השבעה לא רצה לדרב לאמר מצד האבילות, אז מה עשה אמר ל"י בעל יוניק לצלצל לאמר לדיקע קעביש בבית של אמר, בכדי שלא יצא לרב, וכך עשה בדיקע פשוהי נכנס כ"ק אדמו"ר לביתו של אמר היא הייתה על הקו, ובאו אמר כ"ק אדמו"ר לאמר: "איך עז או דא זיכסט פארנומען א גוטע טאג", ויצא וכזה ה"י כל השבעה... עוד מסופר אודות א' ושיאל אר"י ל"ב שוהו ה"י מאוד חזק בעניני השבוע, וכמסופר שפעם נכנס פרפסור גדול במאטעמאטיק לכ"ק אדמו"ר ודבר בעניני חשבון וכ"י, וכ"ק אדמו"ר הראה לו נייע שטש ה"י כחוב אזה חשבון נפלא בעמקל חכמות המאטעמאטיק, וכ"ק אדמו"ר אמר והאיש הנ"ל "ארבעט אויס דעם אשבור" והוא לקח הנייר ואחר היחידות עסק בהענין והיה שכתוב שמה הירדשים ונפלאים, והאיש שאל לכ"ק אדמו"ר מהו ר' שכתב א"י? (אמר שהוא מסתמא פרופסור גדול אם הוא כותב ענינים כאלה), וכ"ק אדמו"ר ענה לו שוהשבון הוא מאחזי (הקבר נאצפת).

חודש סיון תשי"ג.

יום ד' ו' סיון (חג השבועות). כ"ק אדמו"ר לא ישן בשני הלילות, (בכלל ישן הרבי מעט, ופעם שאל א' אצלו למה אינו ישן, וענה כשהחסידיים שנים אינו יכול לישון).

בלילה הראשון. בשעה 4 נכנס להאולם ואמר מאמר דא"ח "בשעה שהקיימו ישראל" נאחד כחצי שעה בדרך. ביום ז' כ"ק אדמו"ר נכנס בשעה 5 להשאל א' להמונן להתנדעות וישב על הבימה למיניו הרש"ג, הסוכה היחה מליאה מפה לפה והרבה עמדו על פספסלים. כ"ק אדמו"ר אמר: יהיה שבחג השבעות הוא האיצ"ש של הבעש"ט, לכן יענו ניגון ויענו את הניגון "היג' בבית", אחר שמרר הניגון אמר שינגנו ניגון על פסקי ההל"ם, וניגנו את הניגון "איך אלוקים", אח"כ אמר דא"ח "יוד"ב אלוקים", ואחר ה"י שירות. בתחילה ניגון על נוסח הברכות של כ"ק אדמו"ר על הגה"ש. "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות", מילה פנימיות זה אינו נכר כי"כ לחור, ואפשר שיש לו בפנימיות אבל אינו נראה. אבל בשמחה זה צ"ל ניגור כי בשירותים הפנים זה בפה או באברים, ואע"פ שצריך לרין כל אדם לקבל זכות בכ"י, זה דוקא כש"ל יהיה לו שום רע עי"י, אבל אם יכול להתעסף עי"י רעה מצד שלא יאמר לו כלום ואפשר שחסד לו באמת זה הענין והוא ע"י אמירתו יכול לתקן זאת או אסור לרין אותו לכן זכות, וצריכים לומר לו, וע"כ יאמרו א פרייליכן ניגון רק שיהי' בשמחה, וניגנו. באמצע אחד מהשיחות ספר כ"ק אדמו"ר, מעשה הידוע שכשקובל אהר"י את הנשיאות והיה דרך חלון שנוסעים אליו חסידים הרבה, וכי נסעו אליו לאלפים, והתחיל להתגלגל על הארץ ואמר:

תשורה משמחת נישואין של פתח וצלחה סודר

וואס ווילן זיי פון מיר? ואמרה ל' הרבנית: זיי גייען גיט צו דיר זיי גייען הערן וואס דו האסט מקבל געווען בא דיען דביין אין מעורשט, ואמר (אדה"י) אויב אונז וועל איך זיי זאגן און זאגן, כשאמר כ"ק אומרי"ד את זה ככה מאי'.

בומשך השיחה הגיל אמר כ"ק אומרי"ד: "שמעתי שכל החתנים יחזרו קודם החופה המאמר ד"ה לכה לכה דודי, שיש בו חלק מכל הדברים וכו'". וסיפר שכי"ק אדמו"ר (דעם שווער) קודם המאמר אמר, שע"י אמירתו הוא ממזין את כל הרבנים*. אמר לאחד שיאמר לחיים על כוס גדול, וענה שהוא שאינו יכול שקשה לו, אמר כ"ק אומרי"ד מכין שהוא בעל גבלה ע"כ יאמר לחיים על מים כי אין זה פנימיות, ומעם גבלה, (הוי הרבה שירות וגילויים בעלים). אמר פירש על נגון אי "עני' ושורצי" שכוין שכבר אנתוז נמצאים באמצע תוספתה לכן ברור הדבר שסוף כל סוף נבוא למחוז הפצנו, ושם אי וודקא בודיעט שזורע נבנס יין יצא סוד פנימיות ועצמיות איך, וצוה לנגן את הנוגון הניל, ועמד מלא קומתו ורקו על מקומו. דיבר אודות הנוגון "אני מאמיר", שאע"פ שאין יודע לנו המקור של הנוגון ומי יסד אותו, ומעם מכין שנוגנון זה הלכו למסיני בשעה שהנאצים הוכילו אותם לבית השרפה ר"ל, ע"כ נעשה הנוגון מקודש וכשאנו אותו יכול הוא להגביה את המנגנים משפלות להכלית צוה לנגן את הנוגון "אני מאמיר". חילק כ"ק אומרי"ד לאחרים שיאמר לחיים, וביקש גם מחונות הרק ל' חלה שלמה, והתחילו כל הנאספים לחטוף, חילק כ"ק אומרי"ד לאחרים פורסות חלה והשיטו עוד הרבה שיתן גם להם ונתן, ואמר: וואס אייר ווילט דא איינפירן זיי פולישטי שטיק פון כאפין שיריש, און ליובאוויטש אז קיינמאל גיט געווען. והתועות נמשכה עד חצי השלישית חלה תשע וחצי שעות, ובהמ"ץ, ערבית, כ"ק אומרי"ד עשה הבללה חילק לכ"ה מכוס של ברכה, אחר החלוקה בירך לכלם בברכה בשמחה בפנימיות. שימשך על כל השנה בתומצ' שאז יהיה הכל בהצלחה מונה ומפולגה, וסיים: א גוסי'ן ירע, כשהלך ניגנו "כי בשמחה" ועמד כ"ק אדמו"ר ועשה בידיו הק', וכן קודם שוכנס לחודו.

ביום א' יו"ד סינן. הייתה החתונה על כ"ק אומרי"ד אינו נוסח מפני טעמים כמוסים בהגד"ש בעת ההתועות הנומין הרשיג את כ"ק אומרי"ד על החתונה, וענה כ"ק אדמו"ר: שהענינים שהוא צודק לפעול על החתונה הוא פועל עכשיו, ואמר לרשיג שיחיה בשמחה.

* עיי' בספר השירות תופ"ט (י"ד כסלו)... ובתור הומנה לשיאות הצדיקים, הוד כ"ק אבותינו רבחינו הקי' וכו', וזעט מען איצטער ריידן א הסידות, וואס א חלק איז: פון אלטען דביין פון מיטעלן דביין, א חלק פון עלטער זיידן (כ"ק אדמו"ר הציצ'י), א חלק פון זיידן דער עלטער זיידן של חלה (כ"ק אדמו"ר מהר"ש), א חלק פון עלטער עלטער זיידן של החתן (כ"ק הרה"ק ר' ב.ש. בנו בכורו של הציצ'י) א חלק פון טאטין דעם כלודים זיידע וכו' והתחיל לומר המאמר דא"ה ד"ה לכה לכה דודי לקראת חלה. (עיי"ש).

ע.ב.

* * *

בפלאו אמתו אמתו אמתו
אמתו אמתו אמתו אמתו
אמתו אמתו אמתו אמתו

בכלל: זמן החתונה - גיט פארצייען. כפרט: כהודאת רב
ואיך שיחליטו יהא בשטומ"צ.

יום ה' ר"ח ניסן (חודש הגאולה) התש"ס

שער כתב' יד קודש

בס"ד.

בד"ה החדש היה לכם וגו' גאור ליום פרט ועל"פ נזכר, דענין כל ר"ח הוא הארת יחו"ע ביחוד"ה, ומעלת הודש ניסן היא שזוהי יחו"ע מצ"ע, וכפניה - כל ר"ח הוא הארה הוי' באדנ"י, ב"ר"ח ניסן הוי' מצ"ע, ומפס"ר, שכללות יותר זהו החילוק שבין הוי' דלתהא והוי' דלעילא, ומסמך הכוונה, דהוי' דלתהא הוי' כל ר"ח (וזוה למעלה יותר מהפסוקא לפי"ז דר"ח הוי' הארת הוי' באדנ"י, והוי' דלעילא הוא מעלה ר"ח ניסן.

ומפס"ר שהו (החילוק זהו) דלתהא והוי' דלעילא) הוא בכללות יותר, נוסף ע"ז שהו הוי' והו אדנ"י נסמכים בכל הודש וחודש, דיטנס י"ב צירופי הוי' י"ב אותיות הפילוי דאדנ"י - והצירוף דחודש ניסן הוא סה הוי' כסדרו.

ולא הפסוק:

~~החודש הזה הוא חודש ניסן~~
אגרי ונא ליניסן הוי' הארת הוי'
א"ל

ענין כל חודש, ולזה שבאח"כ דלעילוי חודש ניסן הוא דאז מאיר הוי' דלעילא.

(וכן: אד הוי' דלתהא הוי' החדש הזה לכם ראש חודש והוי' דלעילא הוי' ע

ראשון הוא לכם וגו').

כ"ה ניסן - ויניסן ויניסן
הוי' הארת הוי' הארת הוי'
א"ל

2. וכפס"ר בהפסוק דענינו של ר"ח הוא ניסן ר"ח למכנים, וע"ד בהפסוקא דארעא הכתוב השלן היא ע"י ביטול הוי', כ"ה במלכותא דרמיק בהשכח ר"ח ניסן, שהי' ל"י ביטול א"ע.

ולא הפסוק:

הוא שבאר כאן חודש-ניסן הוא מדריגת הוי' ובכללוה יוהר הוי' דלעילא, ובכבודה הוא יחו"ע, או העבודה שלמל' סיוח"ע ויחו"ה גם יחד.

* היינו לפני הא' (סנה"ל דעילוי חודש ניסן הוא שאז מאיר ש' הוי'). וניסן כולל ג"כ גאולה העתידה, ואילו זכו בתתא לאתרי אצורת פ' החודש - וזהו ענין הב' שב"ר"ח ניסן: ראשון הוא לכם וגו', דלעילא, בש כפנימ'.

הוי' הארת הוי'
א"ל

התועודות ליל ב' דחה"פ תשח"ו, עם הערות ומראי מקומות.

- (1) סדר א' דחה"פ תרצ"ו.
- (2) ולהשביא מספיק וצידה כל דהו ואודי"ז תקשה ע"ז שזוהו בחיוב הוכיזה שבכל יום, אבל
- (3) דאה ד"יה כימי צאתך היתש"ת.
- (4) " לקרית ראה עה"פ ושמתו כדכר.
- (5) סדר א' דחה"פ תרד"ץ.
- (6) רוב הפעמים אומר בצירי, הוא ענין הא לכם וזע דיוסף.
- (7) ראה ב"ר פ"ב, ד.
- (8) עי בכתהאר"ז"ל שם.
- (9) ראה תרא" ס"פ בראשית.
- (10) שהש"ר פ"ב, ת.
- (11) זומה כמו שגליחם כולם.
- (12) צוף אמרים ע"י רמ"ח קלינמאן ווארשא תרפ"ז, ההסכמה מיום י"ב שבט תפא"ד לפ"ק.
- (13) צוואת הריב"ש בתחילה ע"ש.
- (14) ענין רמבים וטושרע ארי"ח סדל"א, ומי שנוהג כן עובד את ברא תמיד.
- (15) היו משוקעים במ"ט שערי טומאה ומוכרחים היו לברוח העם (עי תניא פליא) והעברה לרדת כינוני שלא יעבור עברה לעולם וכר' (ראה תניא פ"ב) ה"ז עלי נפלאה ובפרט לעבור לרדת צדיק.
- (16) ער שע"ז נאמר בראת צדיקים כר' אהב"ת כר' עולמן תראה בחי"ד כר' (תניא פ"ד).
- (17) כ"ק אדמו"ר מהר"ש.
- (18) " " (מהרש"ב) נ"ע.
- (19) וקרוב לודאי אשר בתוספת,
- (20) בשנת תרל"ג כשהור כ"ק אדמו"ר (מהרש"ב) את המאמר לפני -
- (21) ורק לנו הוא נוגע.
- (22) ואפיקומן הוא חסד דאברהם, כי אפיקומן הוא אפיקו מן, השפעת מזון ואברהם הי משפיע לכל ואפילו לערבים, וצחקו הוא בחי' עלי וצריך להמשיך מורי צחק שהיא עלי בכלים, ולכן צ"ל השבייה במצה האמצעית לשבור הגבוי דיצחק, והשבייה הוא לה' חלקם כנגד הי' כידוע, ולהמתיק הה"צ בחסד דאברהם.
- (23) שיחת ליל ב' דחה"פ תרצ"ו.
- (24) הוא נתנית כח לבער את הצפון בלבו של אדם הוא היציד ככתוב ואת הצפוני ארחיק גר' שאפיקומן נותן כח ע"ז, כי האפיקומן אין בו טעם, כן העבודה עם נה"ב אצל בטעמים שכלים רק בגודות - ניט ניט יע ניט, היינו מה שאין צ"ל - אי"צ להיות, ומה שצריך לעשות - צריך לעשות.
- (25) צפון תורה.
- (26) ראה דב"ד (פ"א, יט) ואין צפונה אלא תורה וכר' ובאודי"ת -

צילום מגוכפי"ק "מההתועודות ומהערות ומראי מקומות" (גרשם ע"י כ"ק אדמו"ר) לקונטרס מיוחד שכלל השיחות דליל ב' דחה"פ תשח"ו, (גרפס בלקי"ש ה"ג עמ' 1016 ואילך ע"ש).

צילום כתב"ק "מהערת ומראי מקומות" דהתועדות דליל ב' דחה"פ תשח"ג.

1) אשר יבא אל בני ישראל ויאמר להם

2) אשר יבא אל בני ישראל ויאמר להם

3) אשר יבא אל בני ישראל ויאמר להם

4) אשר יבא אל בני ישראל ויאמר להם

5) אשר יבא אל בני ישראל ויאמר להם

6) אשר יבא אל בני ישראל ויאמר להם

7) אשר יבא אל בני ישראל ויאמר להם

8) אשר יבא אל בני ישראל ויאמר להם

9) אשר יבא אל בני ישראל ויאמר להם

10) אשר יבא אל בני ישראל ויאמר להם

11) אשר יבא אל בני ישראל ויאמר להם

12) אשר יבא אל בני ישראל ויאמר להם

13) אשר יבא אל בני ישראל ויאמר להם

14) אשר יבא אל בני ישראל ויאמר להם

15) אשר יבא אל בני ישראל ויאמר להם

16) אשר יבא אל בני ישראל ויאמר להם

שאלה 13 | פתרון

13. $\frac{1}{2} \ln \frac{1}{2}$

$\int \frac{1}{x} dx = \ln|x| + C$
 $\int \frac{1}{2x} dx = \frac{1}{2} \int \frac{1}{x} dx = \frac{1}{2} \ln|x| + C$
 $\int \frac{1}{2x} dx = \frac{1}{2} \ln \frac{1}{2} + C$
 $\int \frac{1}{2x} dx = \frac{1}{2} \ln \frac{1}{2} + C$
 $\int \frac{1}{2x} dx = \frac{1}{2} \ln \frac{1}{2} + C$

14. $\frac{1}{2} \ln \frac{1}{2}$

$\int \frac{1}{x} dx = \ln|x| + C$
 $\int \frac{1}{2x} dx = \frac{1}{2} \int \frac{1}{x} dx = \frac{1}{2} \ln|x| + C$
 $\int \frac{1}{2x} dx = \frac{1}{2} \ln \frac{1}{2} + C$
 $\int \frac{1}{2x} dx = \frac{1}{2} \ln \frac{1}{2} + C$
 $\int \frac{1}{2x} dx = \frac{1}{2} \ln \frac{1}{2} + C$

יום ה' ר"ח ניסן תרודש הגאולה התשי"ס

"פירסום ראשון"

מכ' כללי דחה"פ בשנת תשי"ב, כנראה שלא נדפסה עדיין בשום מקום.

כ"ה
פברואר 1951
מחזור הגאולה תשי"ס
ב

שלום וברכה:

לקראת חגי תשעה באב עלינו ויעל כל ישראל
לסוכות הנני בזה לנכזר ואח ב' (מספחתי) ס"י בברכה
הגו מנ' כסר ושס"ח

דאס יידישע קהילה ווערט געבילדעט דורך
מאן סעריס אראן נפלאות. כלל דעזע יעניגט
ע.י.ע. א.א.א. א.א.א. א.א.א. א.א.א. א.א.א.
א.א.א. א.א.א. א.א.א. א.א.א. א.א.א. א.א.א.

לא אל אמ כיכימים על

א) סוכות פ' חנוכה
ב) סוכות פ' חנוכה
ג) סוכות פ' חנוכה
ד) סוכות פ' חנוכה
ה) סוכות פ' חנוכה
ו) סוכות פ' חנוכה
ז) סוכות פ' חנוכה
ח) סוכות פ' חנוכה
ט) סוכות פ' חנוכה
י) סוכות פ' חנוכה

פירסום ראשון

כתב כ"ק אדמו"ר למטה בכ"י:
זוה העתק מכ' כללי בקשר עם חז"פ אשר בטח יעניין אותו.
אח"כ כתבו המוכירות שיושלח המכ' רק פה ובערי השדה וכו',
והרבי כתב: שיושלחו "גם מחוץ למדינה".

סיפורים

א. בתחילת הנשיאות הי שכמה, וכמה שיבות הי צריך ליקר ומצאו שם עשיר שידע את הרבי הרי"ק אבל לא את כ"ק אדמו"ר, ע"כ לא ידעו מה לעשות שכ"ן שהוא מכיר את כ"ק אדמו"ר אפשר שלא יתן מעות כ"ן שנסתלק (אדמו"ר מוה"צ), והלכו אצל כ"ק אדמו"ר לעצות ע"ן, והחליטו שכ"ן שהרש"ג גיסו של כ"ק אדמו"ר ישאל לו, והרש"ג התקשר כ"ק אדמו"ר ע"י הסתלפאן ושאל על הנ"ל, וענה לו כ"ק אדמו"ר: "זאג איים (צו דעם גביר) או די גופים האבן זיך געבטן אבער די נשמה איז די זעלבע".

ב. פעם בא א' לכ"ק אדמו"ר בתחילת הנשיאות (בעת המלחמה שהיתה שם) ואמר שיש לו נכד שתפסו אותו למלחמה שם, וביקש ברכה מכ"ק אדמו"ר, שלא לך למדבר שאם ידעו שהוא יהודי יכול לגור שם וסכנה הוא בשבילי, והוסף הסבא: שתובך שלי פעם כשהי קודם בר מצוה כתב לי מכי וכתב שם שהוא רחיל חולה, והסיבה לך: הנה בשביל העבדות שלי אי"א דהא קטן אני, אלא מצד העבדות של ההורים זה יפעל פעמים שהתבנים יהיו חולים, ואבני של הנון הי באמת לא שומר ת"רמ כראוי, וע"כ כתב הונכ שלי מכי שהוא בעצמו הוא לא יכול להגיד לאבני לתקן מעשיו אלא ע"כ אני כותב לך להגיד לו על הנ"ל, (וממשיך לספר חזקן לכ"ק אדמו"ר): והלכתי לכ"ק אדמו"ר מוה"צ וספרתי לו את כל המעשה הנ"ל והראתי לו המכתב ולקח המכי ונתן על ק"ף די רומה: "אויבערזעטער ורעו זאל זיין הרייניק אים צי א גו"י ושפך דמעות מעל פניו... ובכן אני מנגש לך ברכה מכ"ק אדמו"ר, ואמר לו כ"ק אדמו"ר: "זואס דארף איד מיינע ברכות האסט דאך די ברכה פון גערע, או ער זאל זיין געזונט, און פאס איז זכער נישט צוליב גיין אין מלחמה, ועכ"ז תבע שכ"ק אדמו"ר יבדך אותו, עד שלבסוף אמר לו כ"ק אדמו"ר: "ס'זועט זיין גוטי' והסבא תבע הבטחה שבאמת יהי הכל בסדר, וכ"ק אדמו"ר אמר לו שבנדאי יחזורו לניי יארק, ואם יתפסו יהי אעפ"כ עבודתו כאן בניי יארק, (פי' לעבוד בחול בתוך המשרד בני"ל) וכך הוה, שחזרו לכמה זמן לניי, ולאח"ז תפסו אותו שוב ונשאר בניי".

ג. בשנת תש"ד - (שנת האבילות של כ"ק אדמו"ר מאביו ר' לוי"ק זצ"ל) היי כ"ק אדמו"ר מתפלל בעמוד, ופעם הגיע לבית המדרש ושאל למשהו באיזה שעה מתפללים פה מעריב, וענה לו: צען נאך א פעטל נאך, וכ"ק אדמו"ר שאל בתמיה "צען נאך א פעטל נאך"? (פי' שבתוש עור יכול לפעול הרבה מאד). וכן ארע פעם שאמר לא' המשגיחים, "שהבתורים גולן מיין צייט, איך האב געמיינט או זיי ותען זיך גרייניק פאר הורדן און זיי זיינען ניסי? ואח"ז ספר המשגיחה איז להרייך, ואמר לו הרייך: ביי אים (אצל כ"ק אדמו"ר) "איז א מיינט א יאר".

ד. כשכ"ק אדמו"ר היי אז בקאלעזש, יהודי א' שמע שנמצא פה ר' שניאורסאהן (רצה לקרבו), וביקש מכ"ק אדמו"ר שיבוא שיבוא לביטו וילמדו משיחו, כשכ"ק אדמו"ר בא החל היחודי ללמוד אותו חומש ראה שהוא יודע יותר טוב ממנו, החל ללמוד איתו משניות, ראה שוב שהוא יודע יותר טוב ממנו, וכך החלו ללמוד גמרא, קבלה, ובכל זאת ראה שכ"ק אדמו"ר יודע יותר טוב ממנו, אז הבין מי זו וכיבדו מאד.

ה. בתחילת הנשיאות שלח איזה יהודי לכ"ק אדמו"ר פתק שאשטו מעוברת והיא מאד גערועטס וזה סכנה בשביל הילד, ענה לו כ"ק אדמו"ר שילך במקום (הנקו באנגלש - כולמיינד) ובשעה שיצאו כל האנשים שמה, האיש החמישי שיצא תלך אחו"י, וכן עשה, והלך אחו"י והאיש (החמישי) רץ מהר עד שבא לבית הולד שם וסגר הדלת, היהודי הנ"ל דפק על הדלת ולא עונה כלום, עד שבא איש זקן (ולא האיש הנ"ל) והסביר לו שכ"ק אדמו"ר צוה לו לילך אחו"י האיש שנכנס כאן (התך כמה דקות לפני) והוא עוזר לו, והלך הזקן בפנים ואחרי כמה זמן בא החוצה ונתן להיהודי הנ"ל קענדיס ואמר לו שאם היי עוד בעיות עם אשתך תתן לה איי, וכשחזר לביטו כבר גולד הנו.

ו. בתחילת הנשיאות, נתן אחד פ"י לכ"ק אדמו"ר, ואמר לו כ"ק אדמו"ר שילך הוא לציון של כ"ק מדי"ה אמריד ושם התן הפ"י, והאיש ענה עכשיו הנני מבין מ"ש ז"ל אש ידע את קבורתי שאילו ידעו את הזקבורה או לא היי באפשרי שיהושע יקבל הנשיאות בחזר ראש לישראל, כי כל פעם היי שליח להקביה של משה רבינו... ואז כ"ק אדמו"ר קיבל הפ"י.

תשורה משמחת נישואין של פנחס וצלה סודרי

ז. פעם התועד כ"ק אדמירי בהיותו בפאריז (לפני הנשיאות) ודיבר שם בעניני קבלה, ובגמטריה ובנגלה ונסתר, ופמאום אמר אחד על כ"ק אדמירי "זויו דער טאטע" (הכוונה כמו ר' לויק צ"ל) ענה לו כ"ק אדמירי: "סיקומט ניש צום טאטן", ואמר אחר: "זיי טאטע האט דאך געזאגט אז דער זון האט שוין איבער געשטיטענ'ן", ענה לו כ"ק אדמירי: "א טאטע דארף דאך אויז זאגן אויף זיין ווין".

ח. בחיי אדמירי מהרי"ץ בעלמא דין חסיד א' מאניש הלך אנל כ"ק אדמירי לפני נשיאותו) ואמר לו שיש לו ישיבה ויש לו כמה דברים בעיות ואיני רוצה להניד לאדמירי מהרי"ץ בכדי לא לעזר אותו, וענה לו כ"ק אדמירי: "אויף א רבי דארף מען ניש האבן וכיו"ו אחרי כמה זמן (אחרי הסתלקות הרי"ץ) בא חסיד הנ"ל לזינות עם כ"ק אדמירי ודיברו עוד בענין הנ"ל, ואמר לו כ"ק אדמירי שצריך לרחם עליו... השאל החסיד והא אמרת שאין צריך לרחם על רבי? וענה כ"ק אדמירי: "אבער מען דארף ניש מהדר זיין אין דעם".

ט. בתחילת הנשיאות, נכנס א' לט"ד ובייניק או יצא כ"ק אדמירי מחדרו והאיש לא ידע מיהו הרבי מליבוואוויטש ושאל מכ"ק אדמירי איפה יכולים לדבר עם הובי מליבוואוויטש, וכ"ק אדמירי הראה באצבעו ובידו להמרכז (ששם יכולים לדבר איתו)...

י. בתחילת הנשיאות כתב א' לכ"ק אדמירי שיש לו מתלה (אנבים בתוך הבטן) והוא מאד מסוכן, כי זה מונע להפסולת לצאת החוצה, ובדרך כלל צריך לניעות, וענה לו כ"ק אדמירי לא לעשות ניחות, והאיש של האיש געוודן, אמרו הרופאים שנתווו בכמה דקות, וכשחזרו עוה"פ געוודן הידים, (אמרו שזה מווד מאו), ואמרו שאם בפעם השלישית עווד ג"כ לא יעשו הניתוח הם אלא ע"י מומחים, ובפועל כשחזרו בפעם השלישית עווד עווד, וקראו להרופאים אחרים, והאיש זה הי יושן עדיין וקם ממיתתו ואמר שהוא צריך להתפנות, והלך לשרותים ושם יצאו כל האנבים החוצה.

יא. כעבד ויהי"ם תשי"א. אחרי שביק אדמירי בידך כל איש, אמר לא' מהמזכירות שיקרה לבחורים "אם רוצים לכנס" (ה"ל' הי מזוז מאד רק בתואר של "אם רוצים") וכשנכנסו הבחורים לחדרו הק', פני הרבי הי מאד חריף, והסתכל כמה דקות על כל בחור בפרטות, ואמר על הרבי הקודם: "שהותלמידי אלו הנביאי' נבאמרו איז בכהן ואח"כ בידך אותם... (וידוע שהרבינים הקודמים לא נהגו כן, וגם לפני הנשיאות ראו את החיבה במיוחדת של הרבי לבחורים).

יב. בהתוועות פורים תשי"א, פשט א' יוד לכ"ק אדמירי בשביל לחיים, והאיש עמד רחוק מעט מכ"ק אדמירי, והי צריך לכרע בכדי לתת לו לחיים, וגער בו הי' מענטליק "שוואנץ גיי נענטער", והרבי שמע אותו, ואמר: "אז מטל' רעדט שוין איז האלט ער שוין בי ער דל' ידע". ועוד מסופר עליו, שלאחרי כמה זמן מלשוו ביקש מכ"ק אדמירי ליתן משקה אבל דרך ממוצע ולא מידו של כ"ק אדמירי בעצמו, והניל גער בו באומרו: "אז דער בעשט אליין וואלט דיר געגעבן לחיים האלטס דו נישט גענומען פון אים פון האנט ושמע אותו כ"ק אדמירי, ואמר: "עס ווענדט'ס זיך ווי מען האלט אויב קו א' ישר אדער קו העשוי נקודות נקודות" (פי' עמיש הי' מענטליק שמדמה כ"ק אדמירי להבעש'ט).

יג. בערי"ם דשות תשי"ב, כ"ק אדמירי קרא לר' יזאל לחדר שסיקסק עברו מבי, והראה לו מה צו טיפען, ולקח ספר מהזאפע ופתח באמצע ואמר לו שיתעמק בכמה שורות מהספר, והי מסתובב שם שלום חדקוב (לד' ושאלו אותו כ"ק אדמירי למה הוא לא בבית ספר וענה הי"ל שאין החדר היים (כי הי ערפ) ולקחו כ"ק אדמירי את הספר שבו הי קודא ר' יזאל והראה להילד היף האחרון ואמר לו זעסט וזיפעל בלעמיד סיאי דא, והראה לו כל הספרים שהי בהזאפע, ואמר: מתי תהי בקי בוה? וכ"ק אדמירי הסתובב לר' יזאל ואמר: "איך מיין דיר".

יד. בש"ק פי' בשלח תשי"ג, הי שם התוועות, וכ"ק אדמירי היה מאד שמת, ובאמצע אחד השירים קם ממקומו און געפאשט בידיים, והי שם איוז משהו שחשב לעצמו והי זה אסור לטפוח בידיים בשבת, איז פתאום כ"ק אדמירי הפסיק באמצע ופנה אליו, וקראו בשמו בקול רם ואמר לו: "ר' א. שמואל זיט נישט מקפיד דער מנתח אלעזר איז מתין..."

יום ה' ר"ח ניסן תודש הגאולה התשי"ם

טו. בשנת תשטי"ז, א' חלק אצל כ"ק אדמו"ר ואמר לו שהוא נוסע מני"י לשיקאגא (באוסו), וכ"ק אדמו"ר שאל אותו מי יהי ההגה והוא ענה מ. גוינבוים, ואמר לו כ"ק אדמו"ר: גוט, ער איז א גוטע דרייביג (נהג), ואו"כ אמר לו שקודם שסע שלך להאוהל של כ"ק מרי"ח אדמו"ר, בסוף מענדל (הני"ל) לא הי' הנהג, ונעשה תאונה והאיש הני"ל (שהי' בידיו"ח) מת (ר"ל).

טז. בשנת תשכ"א, בא אחד מאוסטרלא לני יארק, ולפי שיטת כ"ק אדמו"ר בנוגע לקו התאריך בשביל ששבעות הל' יום לפני כולם דהיינו בקביעות לשנה זו הי' שבעות בי"ט, ו' או בשבילו הוא יום ה', ובקיצור האי"ר אצלו שאלה האם להגיד בשמי"ע יזמן מתן תורתנו, והלך אצל ר' יואל שי' והוא הלך אצל כ"ק אדמו"ר ושאל אם הוא יכול להגיד יזמן מתי"י אפי"ה שזה עדיין יום ה', וכ"ק אדמו"ר לא ענה, ושאל ערפי"ה השאלה, וכ"ק אדמו"ר האט געדרייט לאל דצה לענות, וכ"כ"ו שאל שוב ר' יואל עד שלבסוף ענה לו כ"ק אדמו"ר שהוא לא יגיד, אחרי המאורע הני"ל האט געבארעט (ר' יואל) על ששאל לכ"ק אדמו"ר כמ"פ (עם היוצפה אצלו שהי' מוכרח לענות), וחשב בעצמו שכ"ק החודר של הרבי אי"כ יהי' לתועלת לשנית בבאים בשניות כ"ק אדמו"ר וכן מצא הייתו שלו, לאחרי כמה שנים אוי"ז (בי"ד שבת תשכ"ה) באמצע הפארבריינגן חשב ר' יואל על המאורע שקרה איתו בשנת תשכ"א וחשב ע"י ההיתו שלו וכו', ופתאום קרא לו (כ"ק אדמו"ר) שיבוא, ואיל: יס'איז דאן פארט דולה ומשקה" (פי' שכ"ק אדמו"ר ראה שהוא חשב ע"י ההיתו שלו, אז איל שהייתו שלך הוא שמשקה שיתוח לאחרים).

יז. בהתוועות דשמיחת תורה תשכ"ב, החסיד ר' בערעקן (שאו יצא מחתת מסך הבל בשנת תשכ"א) נתן בקבוק משקה של 96% לכ"ק אדמו"ר, וכ"ק אדמו"ר לקח משו מן המשקה והניו לו בחורה שיהלך לכארא' מחקהל, וכ"ק אדמו"ר שחה כל הכוס, או"כ קרא ל'י בערעק הנ"ל ואמר לו שימלא לו כוס אחד ושחה כ"ק אדמו"ר, וככה הי' שלש פעמים (זהו הי' מאד לעבדק) אח"כ ר' שמואל לעושיץ, ובעל ריבקיץ פחיו מהמזבז והלכו בצודים של כ"ק אדמו"ר, ודצה לעכב לכ"ק אדמו"ר מלשות, והרשיג ראה אותם, והלך לסלקם משם שלא יפרעו וכ"ק אדמו"ר, והתחיל לעמוד ממקומו לסלקם ופתאום כ"ק אדמו"ר פנה לצד שמאלו (שבה לי' ר' שמואל) ואמר: יזאס וואס דער ראקשיקער רב (הרשיג) וויל וויס אדן ניט, דאס וואס ר' ריבקיץ וויל ווייס עד אליין ניט! והביט על הרשיג ואמר וואס ווילט אדן ...

יח. באחרון של פסח בשנת תשכ"ב, החסיד ר' אויטשע יזער שניידער" הי' אצל כ"ק אדמו"ר נשי"ד, ודצה לעבור דרך השני של השולחן, אז הוא קפץ מעיג השולחן, וראה אותו כ"ק אדמו"ר ואמר: יזער אדן שיכור פון גראפדודו"ז! (-מ"ץ גפן).

יט. באסרו חג דאחש"פ תשכ"ב, נכנס כ"ק אדמו"ר 7707 ואחר איזה רגעם יצא החוצה, ולא הבינו למה הוא יצא פתאום (דבר בלתי רגיל) וראו שכ"ק אדמו"ר הלך להרופא שנינים של איטערן פארקוי ליד 7707 ובה חזרה לאחרי חצי שעה, והרופא שיניס אמר שהוא לא מבין היאך כ"ק אדמו"ר האט זיך איינגעהאלטן אויז פיל מרוב צער, ובאחש"פ התועד כ"ק אדמו"ר מהשיקעה (7:00) וזה הי' מאד לעבדיק, ואחרי שבמר כוס של ברכה הי' עדיין ליכטיג בחוץ, והרופא אמר אז עד האט ארדיטגענומען שן אחו, ודצה להוציא עוד שן אבל כ"ק אדמו"ר אמר לו: אדן גאב ניט קיין צייט".

כ. בשנת תשכ"ב, שני בחורים 7707 דיברו עם בחור אמריקעי שהי' לו מאָדערניז שישות והנהגות, ודברו עמו בנוגע להניח נעגל וואסער אצל המטה בלילה (זהו הי' בי"ט שש"י) והוא אמר להם כרי"כ מענות למה אינו יכול לישם שם, מפני שאמו יציען עלי'ו, וכמרי"כ אותו שישותן בחוד גי"כ יציען, וגם אפשר שישפך על הריצפה וכו', בקיצור בשבה שלי'אחרי הי' התועדות ודיבר כ"ק אדמו"ר דבשעת ששואלים ודורשים מאחז עיני פשוט אז הוא אינו מסכים, (המשיך כ"ק אדמו"ר) אבל אם דרשים לו כגון לישם נעגל וואסער אצל המטה הוא מתוץ כרי"כ תירוצים, וככה המשיך להגיד כל הטענות שאמר אותו בחור, (והבהור שמע אי"ז) אחרי ההתוועות פנה הבחור הני"ל לשני הבהורים שדברו אתו ואיל שהוא מסכים לשבת נעגל וואסער אצל המטה.

תְּשׁוּרַת מִשְׁמַחַת נִישׁוּאֵין שֶׁל פְּנִתָם וְצִלְחַת סוּדֵין

כא. בשנת תשכ"ה, הי בחור א' בשם שמואל ל' (היי לומד אז בסדר) והנהלה סידר בשבילו שילך במקום המלחמה (ארמי ביסי) ביהודים לסדר התפילות שם, ואז היו אנשי המלחמה עסקו באטאניק באר, והיי קשה לבוא שם ואפצ"כ סידרו שהבחור הנ"ל יבא לשם, בשבת י' תשרי בשמעה הבשורה המר שאמרו של כ"ק אדמו"ר נפטרת, במוצאי ש"ק קרא כ"ק אדמו"ר להבחור הנ"ל ואמר לו: "בא דיר איז ניט גוגע די לווין די האפט א שליחות צו מקיים זיין, (זוה ענין פלא שאפי' בומן כוה כ"ו אפצ"כ חשב כ"ק אדמו"ר בנוגע ענין הדברים).

כב. בשנת תשכ"ז, ובנס הזוסיד א' (מכפ"ה) ליחידות (זה הי אחרי מלחמת שש הימים), כ"ק אדמו"ר נתן לו מעט יין ואמר לו שילך לאיזה עיר באי"ו, ולא אמר לו כ"ק אדמו"ר מה לעשות שמה בעיר (למי יתן היין) והלך כפקודת הרבי, כשהגיע לעיר ראה שם שמכניאים חילים שהיו במלחמה, ונוקו שמה להבית חולים וראה שם חילים פצועים וכ"ו, ופתאום ראה חיל א' פצוע מכל צדדים עד כי"ט שההופאים לא נתנו לו ליכנס איפה שכל החילים היו שכובים, וראה שהושעו שלו לא היתה עובדת חממת הפצצה שקיבל עליה, וראה השעה שההפסק זה הי אותה שעה שכ"ק אדמו"ר נתן לו היין, ואז הבין כוננת הרבי ונתן היין להחיל הנ"ל - ונעשה בריא.

כג. בשנת תשל"ג, היהודים שהיו גרים ברוסלאנד (תחת מסך הברזל) הי להם בעיות גדולה, ובשנת תשל"ג כתב הר' מרמ' גרליק מכ"ק אדמו"ר, וכתב שמה שהיה רוצה לעזוב העבודה ולעסוק בהפצה (בעבודת הקודש), וכ"ק אדמו"ר ענה לו: שילכו להקב"ר של הרבי לרי" (אביב) ויגידו הי'מענה לשרוף וגם שלח (כ"ק אדמו"ר) תמונה מצויר שלו ואמר שיעשה צילומים מהתמונה, וכך כתב: "און צו טיילן צו די אייניקלאך זיכער וועלן זיי קענען דעם זיידען (פ"י ברוסלאנד היז כותבים אייניקלאך און זיידע בתוך רבי וחסידי) וחסידי: "אל תירא וגו', ובין אותן.

כד. כסלו תשל"ז, באותו יום כשהלך כ"ק אדמו"ר לביתו, עמד בפירוודו של 777 שק. (שליח בלוס אנג'לס), וכ"ק אדמו"ר שאלו מה עשה בתנוגע למבצע תנוכה? ואמר שלוקח עמו לשם כ 500 תנוכיות, וצריך להגיע לו עוד 500, ושאלו כ"ק אדמו"ר האם יספיק הסכום הזה עבור כל קליפורניה? ואמר הנ"ל שישלחו עוד ברוואר, ושאל כ"ק אדמו"ר: ומה בנוגע לסכטאקס? ולא ענה מיד, (מסתמא היתה שלא נוגע אל"ץ), ושאל מי השליחו לשם, וענה שמעון לודוב, כ"ק אדמו"ר שאל האם הודיעו לו על מבצע זה, וענה הר' הדוק, שהתקשרו לשם, ואמר כ"ק אדמו"ר בחינן, שהר"י הסטייט הגדול ביותר, ובמקום הזה אדמו"ר שאלו האם עשה כבר משוה היום בנידון? ואמר שחילק גרות תנוכה אבל בלי תנוכיות, ואמר לתלמידים שירליקו זה בתוך צלחות, וכ"ק אדמו"ר אמר בחינן, הם ללכלכו הלא את הצלחות הוורדים ירגו על זה, בסוף כ"ק אדמו"ר אמר: טוב ששולחים ע"י הודוא, מפני שיהי' "פירסומי ניסא" גם אצל עובדי הודוא, וס"ים בכרכה.

כה. אדר תשל"ט, פעם כ"ק אדמו"ר פתח הווילון מחדרו ה'ך בשעה 10 בערב, וראה בחורים מסתובבים בחוץ ולא לומדים ואמר ר' יל"ג. לכ"ק אדמו"ר שזה כבר אחרי הסדר, אמר כ"ק אדמו"ר, ראשית: צדיקים לדעת כמה ששומרים את הסדרים, שנית: איפוא כתוב שחזן לסדר לא לומדים, בשלמא שהולכים לנוח ניווא, אבל להסתובב ולא ללמוד? ואמר לו שיצא החוצה ויודיע שליכו ללמוד, ואכן מסר הנ"ל להנהלה.

כו. חוד"מ פסח תשמ"ג, בא הר' יאלעס לכ"ק אדמו"ר ושאל לו: שהוה רוצה לעשות ספר ויש לו הסכמה מהסטמאר רבי' (ר' טייטלבוים) וכיין שהי' בר פלוגתא מכ"ק אדמו"ר האם לכתוב ההסכמה בהספד? וענה לו כ"ק אדמו"ר: (בשנת תשרי) בין איך נעגאנצען צו מיס און ער האט מיר מקבל געווען בספר פנים יפות, (בשנת תשכ"ה) ער איז געקומען צו מיר און איך זאג איס מקבל געווען בספר פנים יפות, נאר א דתם ואברים האבן זיך אריינגעמישט... (ה' אינו מדויק) אח"כ הנ"ל אמר לכ"ק אדמו"ר: שהוה רוצה לקרוא הספר שיצא בשם "אגרות וכו'" ואמר לו כ"ק אדמו"ר שאין לקרוא אותו בשם "אגרות", כי אגרת מורא על דבר שאינו של קיים.

יום ה' ר"ח ניסן (חודש האולח) התש"ט

כז. באסח"ש תשמ"א, א' מאי"ש ממדינת אינג'לאנד ששהה אז למי והוא הי' עדיין אבל בעל אכסניא שלו כ"י וז"י אוכל מזונות... ובאמצע קיבל טעלפון שצריך לבוא החוץ לעשות אהה ענין, ומיד עד כדי כך ששפח לברך ברכה אחרונה, ובאמצע הודך עבר גיב דרך 7000 רשם ורש כ"ק אדמ"ר, וכ"ק אדמ"ר שאל אותו אם יש לו אכסניא לאמל ולשתות כ"י והוא ענה ב"ה הכל בסדר, וכ"ק אדמ"ר אמר לו: "אבער מען דארף נישט פארנעסן מאכן ברכה אחרונה", ואז הניל נזכר שלא בכך ברכה מעין שלש.

כח. פעם שאל איזה אשה (לא מחב"י) ברכה מכ"ק אדמ"ר שעבור הנסיעה בטוב, וכ"ק אדמ"ר נזן לה ברכה וחזר ע"י כמה וכמה פעמים, והיא חשב בעצמה שבדאי יהי הנסיעה בהצלחה והיני נעלה (בוה) מה שהורבי חזר על דברי כ"ק פעמים), בפועל באמצע הטיסה הבילים של המטוס שברו ונצלו כל האנשים שבחוכו, אח"כ האשה שאלה לכ"ק אדמ"ר למה חזר על הברכה כ"ק פעמים? וענה כ"ק אדמ"ר: "וואס ארט דיר אז אלע מענטשן פון פליין זיינען געראטעוועט געווארן בוכות".

כט. אריאל שרון בא פעם אצל כ"ק אדמ"ר ובהורחו לא"י אמר לו כ"ק אדמ"ר שהוא חושב שיתור נזח לו לנסוע מוקדם יותר, וכך הוה, ובפועל אח"כ שמעו שהטיסה שהי צריך לנסוע בה חטפו טרוריסטים וכך ניצל. לאחר כמה זמן בא א' ושאל לר"ב, אך זה שהורבי ידע שיחטפו המטוס ולא התקשר להחברה שיטמלו את הטיסה ועצל כמה נפשות, ענה לו כ"ק אדמ"ר: "שאיני לא גביא ולא בן גביא", ולא ידעתי מה יהי עם הטיסה כלל, אלא כל פעם שיהודי בא לפני אז אני יודע ומרגש מה טוב בשבילי, ומתי ששרון בא אלי הרגשתי שטוב לו שיחזור יותר מוקדם.

ל. אשה א' מאוסטרליא, היחה חולה והורפא אמר שצריך ניתוח, ושאל הבעל לכ"ק אדמ"ר אם באמת צריך? וענה לו שיקח מספר פילס (י"א שאמר לקוח 6 עספרים), ואמר הורפא שאין זה שיין, ושאלו שוב לכ"ק אדמ"ר וענה להם שכבר ענית, ועוד לאחר כמה זמן שלחו עוה"פ לכ"ק אדמ"ר, וענה להם "שאיני אני רופא ולא בן רופא" ואלא כבר ענית, ועכ"ז לא שמעו ע"י ועשו ניתוח ואשתו עלה השמימה, ולאחרי כמה חרשים שמע הורפא שהי אפשרות להרפות ע"י מספר פילס (שאמר כ"ק אדמ"ר)...

לא. ה"ר נר"ה נכנס פעם ליחידות, ובין הדרים שדיבר שאל לר"ב למה לא חוגגים את יום העצמאות כ"ר"ט, אפי שהוא לא מסכים עם שיטת הציונות אבל ביטח זה כולם מסכימים שהיי חרבה ניסים, ענה לו הור"ב אני מעדיף שלא לענות על השאלה אני מפתח שאהיה לא כלל לקבל התשובה, ועכ"ז בקש הניל שהורבי ענה הי, אז הורבי הני מאד רציני ואמר לו: שבצעם היו צריכים לעשות יום הזה הבל, כי אז בזמן קום המדינה הי' להם כמה בירות ואי מהם הי' שא"י שאר בידים של האנגלים והיהודים שאורו רק בתוך אוטונומיה וכ"כ היוודים לא קיבלו אי' ומשום זה נשפך דם יהודי וכ"ז קרב ביטח העצמאות, ואך אחה רוצה שנעשה מכה יום - יד"ש. (ומובן אך הי' הפנים של הניל לאחרכ).

לב. פעם שלחו א' בקיש למוכרות ששלחו מצות, ואז הוא בקש סכום גדולה במאד, ולפועל שלחו פחות ממח שבקיש, לשנה הבאה שוב התקשר למוכרות ושאלו כמה מצות צריך? והוא אמר ששהה שבערה בקישתי כך וכך ושלחו פחות, אי' אני אומר לך כמו ששלחת לשנה שעברה, למחר המוכרי התקשר אליי ואמר לו שהורבי הי' על הקו, (כי לר"ב הי' לו ג' כפתורים על הלפון, א' אינטרו למוכרות והבי' לשמוע את השיחה של המוכרות, ולמוכרי הי' כפתור מיוחד שדלק אור כ"י) בקיצור סיפר לו שהורבי לא שבע רצון מהתשובה שנתן, כי הי' צריך לבקש כמה שצריך ומה ששולחים זה לא הבעי' שלך.

לג. הפרופ' וועלזל גרין סיפר שפעם הראשונה שהי' ביחידות עם הר"ב הוא הי' צריך לכנס בשעה 10 והוא הגיע לקראון הייטס בשעה 8 והוא ראה שכולם היחידים עם כובע שחור של הור"ש והוא הי' בלי כיווי (עוד לא הי' רח"ה) אז הוא החליט לקנות אחה כובע ליכנס ליחידות, הוא חיפש אחה חנות לכובעים אבל כמובן שכשעה כ"ו כבר הל סגור, עד שהוא מצא אחה סטאר שמוכר כ"ו כובע (במחיר דולר א') ובפועל קנה אותו, וכך הוא נכנס ליחידות, השאלה הראשונה שהור"ב שאל אותו הי' האם לך כיפה מיוחדת לכובע? אז ההוא ענה שלא, אז הר"ב אמר לו רגע א' אני חיפש אם יש לי בשבילך איזה כיפה והור"ב פתח המגירה שלו לחפש שם כיפה, עד שהוא מצא גונת לו, ואמר לו בבקשה תוריד הכובע הזה, שאם לאו אני לא יוכל לדבר איתך רציני, וכך התחיל היחידות.

תשורה משמחת גישואין של פנחס וצליחה סודרי

לד. עוד סיפר (הנביל) שלפני שהתקרב ליהדות היי הולך מפעם לפעם לדפורמים, ואשתו הייתה שם זמרת לשבת וירטי, (כמובן עם המקומות) או השליח שם שקיבד אותם אמר להם שהיא צריכה להפסיק איז ני זה חומר, בפועל הוא החליט שבפעם שיסע ליחידות ישאל גם עיי, וכך הוה בשבועות שלאחריו נסע ליחידות עם אשתו, והתחיל לדבר עם הרבי באדיש. או הרבי שאל אותו אם אשתו מבינה אדיש, או הוא ענה שלא, או הרבי התחיל לדבר באנליית, ושאל אותם הרבי אם יש להם קלדים? וענו שכן, יש להם בן ובת של שנתיים, או הרבי שאל אותם האם הילד כבר הסתפר? (הם לא הבינו לשאלה, לא להסתפר - שנתיים) וענו שכן, או אמר להם הרבי שיש מגזג יהודי תלמן לא להסתפר הילד עד גיל שלש, ויברז אצל השליח פורטי הענין עיי' ואו הרבי שאל אותו האם יכול לעשות לו טובה לא להסתפר הילד על גיל שלש ואו לעשות מסיבה היתומין החברים שלו ולהקל נעויות (ובפרט ללדה - כביד שלא תקאנו בו) ודיברו עוד על כמה ענינים, אבל על הנגשא של אשתו לא שאל, והיחידות נגמרה, כשישיא אל הדלת לצאת הרבי שאל אותם לא הגעתם לכאן לשאל אותי שאלה פריט, ולא ענה, אודכ כשיציא אמר: שהוא כבר לא הי צריך לשאל, הוא כבר קיבל התירוץ.

לה. בהיי אדמריי הרייץ באו שני פרופסורים לאמריקא (מצרפת) שהיי להם קושיא גדולה באיזה ענינים, ורצו שביק אדמריי יפסוד להם הבעיא, וכיך אדמריי אמר להם שאני עונד עבדתי בשביל כיך מרית אדמריי, ואני יכול לעסוק בענינים אחרים לבטל זמן עבודתי אוחין אם מרית יתן לי רשות ותלך למרית ותשאל לו רשות ואוי אסוד לך, והם הלכו לכיך הרייץ ואמר לכיך אדמריי הרייץ כל הענין ושאלו רשות וכיך אדמריי הרייץ ענה להם: "דעם עדימ'ס ציטט איז צו טייער"...

לו. פעם איזה חסיד מאדמריי הרייץ הלך אצל כיך אדמריי (בהיי אדמריי הרייץ) ואמר לו: מה זו החוצפה הוה לכתוב הערות על מאמרי הרייץ (דחינו למשה מהוה) היו צריכים להדפיס אותם בסוף הספר, שאם משתו רוצה לעיין בו, עיין, כשמע הרייץ (את זבדי הניל) אמר: 'סיאיז א אנדעווע גשמאק לערנען א מאמר מיט דעם עדימ'ס הערות'.

לז. פעם בא נעם מאיי (לא חבונדיק) והניל התקשר למוניחה אם אפשר להביא אותו לכיך אדמריי, והמוניח התחיל להגיד שלא צריך... (כי הוא בין כך לא חבדי) ופתאום שמע שחרבי אומר בשקט, כן! איך מיד המוניח חזר על דבריו הניל ואמר שהתכוונתי צעריך להביא אותו.

לח. פעם התקיים אסיפה מ. A.M.I.A. בענין חוקת היהדות, ודיברו שצריכים לחוק היהדות כן, ובכלל לא הוכיחו שיש כוזה מוסג של חבדי וששי מנהל כן, וכתב (השליח) הודיח כללי, בלי לחכות תשובה, וכתב שם שהיי לו נפילת רוח מוזה, כיך אדמריי הואיל על הפתק (חז) וכתב: 'קירוב לודאי שההתעוררות שלהם באה מקנת ספרים מעברת הוא'.

לט. השליח הניל הכניס פעם ג' מאמרים להגיהה עיי כיך אדמריי ולא יצאו עד זמן מה, או פגש הניל להמוניחות ויעץ לו לכתוב לו (למכיר) ג'מה עם מאמרים, והוא יראה לכיך אדמריי איז. או ההוא כתב לברד מה עם ה'ג' מאמרים, האם להוציא בלתי מוגה או לחכות? והובי ענה לאחריו כמה זמן 'לברד האם כבר למדו המאמרים שיצאו עד עתה'.

מ. בחור א' אמעריקנעדי (לא כיכ דתי) עשה תנאי עם החרים שלו שילך לקאלעדש בנתאי שיעשה שנה אחת למוניסטאן, (כי הי לו שנה חופשי עד שילך לקאלדוש) והבחר הלך להשרי לשם וכשחזר הביתו אמר לנהורים שלו שהוא לא רוצה לילך לקאלעדש, איני וער בו והא עשינו תנאי כן, בקיצור הבחור עמד ונחוק שאל רוצה לילך לקאלעדש כי הדברים השתנו, עד שבפועל החליטו לכתוב לכיך אדמריי, ואו נחלק מה לעשות, ושלחו תשובה, ולא קבלו תשובה במשך זמן רב, (עד כדי כך שאבי היי לסקר שם אמו הלכה לברד אם עדיין קבלו תשובה וכתבה למוניחות שמיסוד לרבי, אם ליסוד לקאלדוש או למוניסטאן? וכיך אדמריי עשה קי חחת מלה מויריטאן, (הבחור הסביר שאם היי מקבלים המענה מיד לאחריו פסח בטח שהחורים שלו לא היי שומעים גם על עצת כיך אדמריי משא"כ שריק עכשיו קבלנו התשובה נוחה, שאז אין אני תקיף ברעתי).

יום ה' ר"ח ניסן (חודש הגאולה) התש"ס

מא. מסופר על הגבאי של 7707 בשנת תשי"ז (ר' גורדון) שאז היה לו כל המפתחות, וכן של הארון הקודש, ופעם הרשיע רצה המפתח לקרוא בתורה. (כי הוא בדרך כלל היה מתפלל בשעה 8, וכ"כ אדמ"ר בשעה 10. והנעשה שהוא ביקש לר' יחזקאל הנ"ל, והוא לא רצה בשום אופן ליתן המפתחות קודם שיתפלל כ"כ אדמ"ר, ובפועל ר' יחזקאל הלך אצל אשת הפרדוקלק רבי (ג.ד.) וסיפר לה הנעשה, והיא אמרה קללה על הרשיע (שלא יצא שנתו) כששמע הרשיע זאת נבלל ורץ לכ"כ אדמ"ר וסיפר לו המעשה, וכ"כ אדמ"ר אמר לו: "א קללה פון שווגער ס'איז א סגולה פאר אויכות ימים" ובפועל הוא חי יותר משמונים.

מב. סיפר פעם ר' גורדון סיפור לפני כ"כ אדמ"ר, וכך סיפר: בזמן ה"ה הלל (הוא היה רב בהחשישיע עולם) היה עוד איהו רב שמה (זהוהו היה מתנגדישער רב), ולא השיגו אתרוגים, רק אצל עשיר גדול שה"ה אצלו אתרוג, ביים ראשון דסוכות בנידוק דפק ר' הלל בדלת של הגביר ההוא לבקש אם אפשר לבדך באתרוג שלו, אז הגביר כיבד אותו בכבוד רב, עד כ"כ שכל העיר שמע מזה, ביים השני של החג המתנגדישער רב זפק בדלת הגביר לבקש ממנו לברך על האתרוג, ענה לו הגביר: לא עכשיו תבא מאוחר יותר, ושאל הרב את העשיר למה אתומל כשר' הלל הגיע כבודת אותו עד מאד וכשאי מגיע אין אחת מכבד אותי כלום? ענה לו הגביר: ר' הלל בא אצלי לפי שנאמר "לקחתם לכם ביים הראשון פרי עץ הדור" וכ"י ואתה הא אלי רק לפי שכן עשה הלל..." וכ"כ אדמ"ר מאד נהנה מסיפור זה.

מג. פעם בא יהודי אחד אצל כ"כ אדמ"ר (ליחידות) והתחיל לספר כל הדאגות שלו, והתחיל לבכות שאין לו פרנסה בגלל שהוא חולה, וגם יש לו בעיות בשלום בית וממש בכה הרבה בשביל לקבל ברכה על מצבן פתאום הגביה כ"כ אדמ"ר את המצעת שיש על השולחן והראה לו כל המכתבים של צרות, ואמר: "הלאי וואלט איר געהאט אזעלכע צרות".

מד. פעם היה צדיק הר' קאוואנאסקי לנסוע לשיקאגא לטליות הפרדוקלק רבי, והרבי רי"ן נתן לו עצה היאך צו גיין צו דעם ענין, ואמר לו שישאל ג"כ עצת כ"כ אדמ"ר, והלך אצל כ"כ אדמ"ר ושאל אותו ויו צו גיין צו דעם ענין באופן הכי טוב, וכ"כ אדמ"ר נתן לו עצה אחרת (ומשונה) מאדמ"ר הרי"ן, ואחרי הג"ל הלך אצל הרי"ן וסיפר לו העצה שלא היה כהעצה של הרבי רי"ן, וכ"כ אדמ"ר הרי"ן התרגש ועמד ממקומו, ואמר: "איך שעם ז"ך פאר אים, עד האם דעת חזקה, א דעת ישרה, א דעת שלמה, (ואח"כ סימן ביד, ואמרי): "ער איז גאר אנדערש".

מה. בתחילת בואו כ"כ אדמ"ר לאמריקא היה מדבר הרבה עם אהרן קאלטער בנגלה, ופעם הג"ל התקשר לכ"כ אדמ"ר ע"י הטלפון ושאל: היתכן אז די חסידים ופון אועלכע נעמען, מען שטעלט אים? ענה לו כ"כ אדמ"ר: ס'איז א בפירושן ירושלמי, "חחלק על רבו מותר לקראתו ממזר", ענה הג"ל: ממלא דו קענטס לענדען ווייסטו פון דעם ירושלמי, אבער חסידים זיינען עמי ארצים פון וואנען ווייסן זיי פון די ירושלמי, ענה לו כ"כ אדמ"ר: "חסידים האבן א חוש צוטדעפען צום אמת" והג"ל בשמעו אי"ן, סגר הטלפון...

מו. פעם אחד מאנשי שה"ה גר בקראון הייטס היה לו גניבה בביתו, וכתב לכ"כ אדמ"ר ושאלו מה לעשות, וכתב שם "זאלו לברוק המוחות" וכ"כ אדמ"ר ענה לו: "זאלו יסגור התלונות..."

מז. משפחה אי' בטיאנדטא ונכנס פעם ליחידות ובקשו מכ"כ אדמ"ר רשות ללך לקאלדוש, (האימה שאל בשביל בנו) וכ"כ אדמ"ר ענה: לא, (שאינו נותן רשות) והם שאלו לכ"כ אדמ"ר אי' למה הוא בעצמו נסע? ענה להם כ"כ אדמ"ר: "אם אחד קפץ שלש קומות מבנין ונפל לארץ ולא נעשה לו שום דבר, שידך לומר שזאת אומרת שזוהו הוראה גמורה שכולם יעשו כן?!"

מח. עוד מסופר (באותו ענין), שפעם שאלו אי' מההורגים את כ"כ אדמ"ר שיעיד לאי' מצאצאים ללך לקאלדוש, וכ"כ אדמ"ר ענה להם: לא, כי זהו היפך שטותני ללך לקאלדוש, ושאלו והיה כ"כ אדמ"ר הלך? ואמר להם כ"כ אדמ"ר: ראשית כל אני הלכתי אחד חותנתי (בגל 27) ועוד כשהלכתי לקאלדוש לא למדתי מלמדיו שלהם רגע אחת.

תשורה משמחת נישואין של פנחס וצלחה סודרי

מט. יהודי א' (לא דתף) הי' מפחד ליכנס ליחידות כי לא רצה שהרבי ישפיע עליו להיות דתי, בקיצור הוא החליט ליכנס ליחידות ואם הרבי ידבר איתו מלה ביהדות בשום פנים לא יקשיב, וכך היה כנס ליחידות והרבי דבר איתו הרבה בנוגע לעבודתו אך לקחת צילומים וכי' (הוא הי' צלם) בקיצור נגמר היחידות והרבי לא דיבר כלל על יהדות, והיהודי הנ"ל חשב בעצמו מה הוא חשב שאני לא שיך ליהדות, אני רואה לו שאני שיך יותר ממה שהוא חשב... בקיצור הלך לקנות זוג תפלין וכי' עד שלבסוף נהי' דתי לגמרי.

נ"ן. פעם הגיע אהב בעית אצל הרבי ושאל את כ"ק אדמו"ר איך זה שהרבי יכול לענות לכ"א מה שטוב בשבילי, אפי' שאינו מכיר ולא ראה אותו אף פעם? ענה לו הרבי, ככלל נהוג בעולם שמהי שיש למשטרו בעיניו אז הוא הולך אצל ידיד טוב ומתפנין אצלו ער"י אצלי בבלי שיש איזה מצוה של "ואהבת לרעך כמוך" ואני מנסה לקיים גם המצוה הזאת אז אני מרגיש יידי לגבני, ולכן אני יודע מה טוב לכ"א.

סיפורי התונה

א. יהודי א' מאנטווערפן בא להלוקק הדורלים בפני הרבי לפטור את בעיותו, שש לו בן שהתגבר ומתמת בעי' מסוימת אין הוא מוצא זיווג חשבו רבני "בשורות טובות", ונתן לו דולר נוסף ואמר לו: לצדקה באה"ק, האיש היה בטוח שהרבי חשב בטעות כי איננו גר בארץ הקודש, בפועל הוא לא התרשם מזה וחתר לאנטווערפן, עברו תקופת זמן נוספת ונכלם לא התקדם, עד שבחזרה"מ סוכת הי' יושב הוא ובני ביתו ונוכחים על מר גורלם (ועל מה שדיבר עם הרבי), העירה לקדם, לא היטה בדברי הרבי חלילה שום טעות ועליך לחת את השטר לצדקה באה"ק, קום ועשו, מיד לאחרי החג נסע לאה"ק, והנה במוגית (משדה התעופה) לירושלים הי' יושב לידי יהודי א' מירושלים, שחזר זה עתה מארצות הברית, ותוך שיהיה שותפתה בניהם מספר לו הנ"ל שיש לו בת שבגרה והלך לבקש מאת כ"ק אדמו"ר ברכות, ובהשגח רבה ודברי נתן לו לעקאת, ואמר לו: עבור הבת, "שייך טוב בקרוב" ועתה הוא עדיין ממתין לתוצאת, היהודי מאנטווערפן כמעט התעלף לשמוע הדברים ולאחרי זמן מועט הקימו בית בשרא"ל.

ב. אשה במעקסיקא חלתה במחלה מאד קשה ובנה היה צריך להתחנן, אמר לו הרופאים שאין תקווה לחייה, ואם הוא רצה להתחנן בחייו אמר שיתחנן מיד בתיקום הכי אפשר, בדיק ביום חתונתו היא חלתה יותר קשה ומבין מאלו גורל צער בנה, הוא צלצל לכ"ק אדמו"ר, וכ"ק אדמו"ר בריך אותה ברפואה שלימה, וממש באותו יום הבריאה ויכלה להשתקף בחתונת בנה.

ג. באחד השנים הראשונות של הנשואות כשכ"ק אדמו"ר היה נוהג עדיין לסדר קידושין, נכנסו פעם ליחידות חתן וכלה לבקש ברכת, וכ"ק אדמו"ר דיבר עם הכלה לגבי לבישת פאה והכלה סירבה ואמרה שהיא תלבש מטפת, כ"ק אדמו"ר אמר לה שמתפחת עלולה לפעמים לגלש מהראש בלי ששימו לב להחזיר מיד למקום ולכן עדיף ללבש פאה, והכלה ענתה שהיא תשתול בזה (סדר שהמתפחת תהי' באופן כזה שלא תיפול), בסוף היחידות כשבקשו מהרבי שיהי' מיוסדר קידושין, אמר להם שבאופן כזה שהכלה לא מוכנה להתחייב ללבש פאה הוא אינו יסדר קידושין, בבוקר ביום החופה, עצר החתן את חרבי בורכו, ואמר שהכלה יבקשה למסור שהיא מוכנה ללבש פאה וממלא הוא מבקש שוב מהרבי לחיות המסדר קידושין, ענה לו כ"ק אדמו"ר: "שכבר מאותו מדא", שאל החתן את הרבי הרי עכשיו רק עשר בבוקר והחופה מתקיים בערב? ענה לו כ"ק אדמו"ר: אויב דו וולסט אז איך זאל זיין קען איך קומט, מיינסטא מיטסטו זיט או איך זאל זיין, מיינסטו דאך אז דאס וואס איך קומט, איך דאס קומט מיט מיד אויף דעם איך שוין צו שפעט, אויף דעם דארף איך א הכנה.

ד. חתן א' רצה להשתדך, והנערה הי' באמת חשובה (און איינעלע) אבל החתן ליפע הכלה, לא הי' כי כרבעי למעיעל, והחתן שלח מכתב לכ"ק אדמו"ר אם להשתדך איתו או לא, וכ"ק אדמו"ר ענה: "ברואי וברואי להתעניין בזה כי זה מתאים בשבילך", וגם הנערה כתבה לכ"ק אדמו"ר ארוות החתן, וכעת כ"ק אדמו"ר: "שליפע" המדגה שלך יכלה את לצווא חתן יותר טובי". (כ"ק אדמו"ר כתב לכ"א לפי ערכם). ועוד מסופר לא ששאל לקשר השידוך שעשה, וענה לו הרבי: "יעשר בחלבי"! (פי דאין זה הזיווג שלי)...

עוֹם הַיּוֹם רִיבֵּן נִסְחָן (חֹדֶשׁ הַגְּאוּלָּה) הַתְּשִׁי

הַיּוֹם הַלְּפָנֵי הַנְּשִׂאוֹת שֶׁל כִּיָּק אֲדוּמִיר [בְּשִׁבְעֵי שִׁפְן, הַתְּחַלְלוּ תַּפְלַת מְנוּחָה, לְאוּרֵי חֲסוּדָה אֲצֵל כִּיָּק אֲדוּמִיר הַרְיִץ, כְּשִׁירֵדוּ לְמַטָּה לְאוּרֵי מְנוּחָה, אֲמַר כִּיָּק אֲדוּמִיר לִרְבֵּן ג. (שְׂוָה) הִגִּיעַ מְבִיטוֹ שֶׁהִי בְּמַרְחָק רַב לְבִסְטוֹ הַרְבֵּי הַרְיִץ לֹא הִתְחַוָּעוּ) וְחַל: כְּשִׁדֵּי שֶׁלֹּא הִיּוּ מְזֻלְכֵי בְּיָתֵם הוּא יִסְפֵּר לֹו כְּמַה סִּפְרוּרֵי, וְכִן הִשָּׂאָר הַרְבֵּי דִּבְרֵי עַל כֵּן שִׁחְתָּן צִרְדֵּי שְׂמִיּוּה שְׂבַעֵה יָמִים לְפָנֵי חֲחוּפָה, וְבִקְשֵׁר לֶכֶן הוּא יִסְפֵּר שֶׁאֲצֵלוֹ (אֲצֵל כִּיָּק אֲדוּמִיר) לֹא הִחִיד לוֹ חוּתוֹנָה, אֲפִילוֹ לְעַבְרוֹ אִתּוֹ מִפְתַּן הַדְּלֵת לְחִדֵּד לְלֹא שְׂמִיּוּהָ. עוֹד סִּפֵּר שְׂבַהֲזוּדוּמַעֲוֹת, אֲוֹרֵת אֲמַר פַּעַם הַרְבֵּי פַעַם זֶה, שִׁישׁ נִוְהַגִּים לְהִתְחַלֵּל אֵת הַשְּׂמִיּוּהָ רֶק מִשְׁבַּת הַאוֹפְרוּדוּמַעֲוֹת, אֲבָל עוֹדֵף שִׁיּוּהִי שְׂבַעֵה יָמִים לְפָנֵי חֲחוּפָה. בְּנוּעַם שֶׁל הִשְׁבַּעֵה בְּרֻכּוֹת, שֶׁאֵל הַרְבֵּי, הָאֵם הַמִּסְפִּיק לְעִנְיָן שְׂמִיּוּהָ שֶׁהִחְתָּן וְהִכְלָה הוֹלִכִים בִּיחָד: וְכִיָּק אֲדוּמִיר עֵנָה: נֶאֱוָר: הָאֵסֵט אֲמַאל גְּעוּעַן אִיז מֶלֶךְ אִיז מֶלֶכָה גִּיעֵצָן אֵלֵיָּךְ, וְהָאֵם פֶּאָר אִיז וְדָךְ אִיז דָּאָם, וְהַרְבֵּי הַסְּבִיר דֵּי שְׂמִיּוּהָ פֶּאָר דֵּי זְמַן הַחֲתוּנָה אִיז דֵּי שְׂמִיּוּהָ מִצַּד מוֹזִיקִים, אִוֵּן דֵּי שְׂמִיּוּהָ נֶאֱוָר דַּעַם אִיז אִיז שְׂמִיּוּהָ שֶׁל כִּיָּק אֲדוּמִיר, נִחַן לוֹ הַרְבֵּי הַרְיִץ אֵת יִסְפֵּר נִוְרָאִים דֵּי שׂוֹרְעַל אֵלֵיָּךְ... (עוֹד מְסוּפֵר שְׂקוּרִים חֲתוּנָת שֶׁל כִּיָּק אֲדוּמִיר, נִחַן לוֹ הַרְבֵּי הַרְיִץ אֵת יִסְפֵּר נִוְרָאִים" (לְכִיָּק אֲדוּמִיר) וְאֲמַר לוֹ שְׂבַהֲזוּדוּמַעֲוֹת מִחֲשַׁבַּע בְּרֻכּוֹת תַּחֲיֵי מְקִיף בְּעַבְרוּתָךְ... (פִּי צוֹ גְּעַמְעַן עַם גִּרְעִינְעוּר).)

ג. אִי נִכְנַס לִיחִידוֹת, וְשֶׁאֵל אֲוֹתוֹ כִּיָּק אֲדוּמִיר מִתֵּי אַחַה תִּתְחַנֵּן וְהִיךְ גוֹדֵל כְּבֵר, וְהוּא טַעַן לְכִיָּק אֲדוּמִיר שֶׁהִנְאֻצִּים יִמֵּשׁ יְכֻלִּים לְבוֹא עוֹדֵיפ וְאִיכ מִתּוֹ הַתְּכַמְהָ לְחֹלִיד בְּיָם וְבוֹת וְכִי, וְכִיָּק אֲדוּמִיר עֵשֶׂה בִּאֲצַבְעוֹ (אִי דְרִי) וְאֲמַר: "שֶׁאֲעִפִּיכ דְאוּף מַעַן טָאָן מִצַּד קַבְלַת עוֹלָם".

ג. הַחֲתוּנָה שֶׁל כִּיָּק אֲדוּמִיר הִיטָה בְּוֹאוּרָאָה, וְאֲבִי שֶׁל הַרְבֵּי ר' לִוִּי יִצְחָק לֹא הִי בְּהַחֲתוּנָה כִּידוּעַ, וְהִי בְּקִטְרִינְסְלָאוֹ וְעֵשֶׂה שֶׁם הַחוּדוּדוֹת, וְפַתַּח הַהַתְּעוּדוֹת כּוֹה: הַחֲתָן הוּא מַעֲדֵי דִנְעִטְפֶּאָרְפֶּסְקֵי, וְהִכְלָה הִיָּא מְרִיגָה, וְהַחֲתוּנָה בְּוֹאוּרָאָה, וְהִם רִיבֵּן חוּרֵי, וְכִלְכֵּי הַהַתְּעוּדוֹת דִּבְרֵי עֲרִיבֵי שֶׁהֵם נִיגוּהוּ דוֹר יִשְׂרָאֵל...

ח. פַּעַם בֹּא יְהוּדֵי אִי אֲצֵל כִּיָּק אֲדוּמִיר לִיחִידוֹת, וְבִקְשֵׁה בְּרַכָּה בְּשִׁבְלֵי שְׁלוֹם בֵּית (זֶה הִי בְּתוּחֵלַת חֲתוּנָתוֹ). עֵנָה לוֹ כִּיָּק אֲדוּמִיר: (בְּוֹדֵל) "בְּמַקּוֹם שֶׁשׁ קִירוֹב בְּשַׁעַת רִחוּק, יֵשׁ רִחוּק בְּשַׁעַת קִירוֹב". (פִּי קוֹרֵם הַחֲתוּנָה - הִי קִירוֹב כּוֹ).

ט. הַחֲסִיד ר' זְלַמֵּן פּוֹזְנֵן כְּשֶׁהִי בִיחִידוֹת בְּשִׁבְלֵי הַחֲתוּנָה שֶׁל, כִּיָּק אֲדוּמִיר בִּיחָד אֲוֹתֵם בּוּהֵל: "אִירֵי זֹאֲלֵט הָאֲבָן נִחַת אֵינְעִם פּוֹן דַּעַם אֲנִיעֵרֵן אִוֵּן אֵימְעַר עֲלִטְעוֹן זֹאֵל הָאֲבָן נִחַת פּוֹן אֵיךְ בִּידְעָן, אִוֵּן אֵיךְ זֹאֵל אֵיךְ הָאֲבָן נִחַת פּוֹן אֵיךְ אֲלַעְמַעַךְ". (עֵב.ב)

י. הַחֲסִיד י.פ. (מַמְאָמִי) כְּשִׁבְיָתוֹ הִרְאוּשׁוֹה נַעֲשֶׂה כְּלָה לְבַחֲרוֹ אַחַד מִלְּוִדָּו, וְהַחֲתוּנָה נַעֲרָד לְפָנֵי פִּסְתָּה, הֵלֶךְ הַחֲסִיד הִגִּיל לִיחִידוֹת לְבַקֵּשׁ בְּרַכָּה עֲבוּר בֵּיתוֹ, וְכַמְעַט בְּסוּף הַיחִידוֹת שֶׁאֵל אֲוֹתוֹ כִּיָּק אֲדוּמִיר ג. שֶׁאֲלוֹת: (א) וְהָאֵם וְדַעַם זִוִּץ מִיטָה דֵּי שְׂבַעֵה בְּרֻכּוֹת- וְהִגִּיל לֹא הִבִּין כִּלְכֵּי מִתּוֹ בְּנוּעַ הַשְּׂבַעֵה בְּרֻכּוֹת. (ב) אִוֵּן וְהָאֵם גִּיטָה דֵּי חֲתָן טָאָן נֶאֱוָרֵן חֲתוּנָה, לֹא הִבִּין עוֹד מִתּוֹ הַרְבֵּי שׂוֹאֵל, כִּי כְּמַה יָמִים לְפָנֵי הַיחִידוֹת שֶׁאֵל לְכִיָּק אֲדוּמִיר מִתּוֹ יַעֲשֶׂה הַחֲתָן אַחֲרֵי הַחֲתוּנָה, וְכִיָּק אֲדוּמִיר אֲמַר לוֹ לְלַמּוֹד בְּכוּלָּה. (ג) אִוֵּן וְהוּא וְעַלְעָל זִוִּץ דֵּי חֲתָן אִוֵּן דֵּי כְּלָה זִוִּץ פִּסְתָּה, וְעֵנָה הִגִּיל לְכִיָּק אֲדוּמִיר שְׂכִינֵן שֶׁהוּחֲתוּנָה תַּחֲיֵי בְּמוֹטְרִיָּאֵל וְהוּא קוֹרֵם פִּסְתָּה, אִיכָּךְ פִּשְׁטוֹת שְׂטָאוֹר בְּמוֹטְרִיָּאֵל, וְכִן נִפְסַק הַיחִידוֹת. אַחֲרֵי הַיחִידוֹת הֵלֶךְ אֲצֵל ר' לֵייבֵל וְלֵרֵי חֲדָקוֹב וְשֶׁאֵל לְהִם מִתּוֹ פִּי הִנֵּי שֶׁאֲלוֹת הוֹיָל, וְהִם לֹא יִידְעוּ כִּלְכֵּי מִתּוֹב, בְּסוּף הִעֲנֵן עוֹשֵׂה הַחֲתוּנָה בְּשִׁמְחָה וְנִכְפָּאֵר רַבָּה, וְאֲבִי שֶׁל הַחֲתָן הִגִּיעַ מֵאֵינְגֵלֵד וְנַעֲשֶׂה בִּידְעוֹת עִם אֲבִי שֶׁל הַכְּלָה ג.פ. וְחִסְדוֹ שֶׁאֲבִי אֲצֵל אֲבִי שֶׁל הַחֲתָן וְעֵנָה אֲמַה שְׁלֵו: וְבִקְשֵׁה לְבוֹא לְהִשְׁבַּע בְּרֻכּוֹת וְהִיא עֵנָה שְׂאֲבִי שֶׁל הַחֲתָן יִשׁוּן, וְאֲמַר לֹה שְׂצוֹרֵד לְהַתְּעוּרֵר אֲוֹתוֹ כִּי כְּמַה זְמַן נַעֲרָד הַשְּׂבַעֵה בְּרֻכּוֹת, וְהִיא הִלְכָה לְעוֹרֵד אֲוֹת, וְהוּא הִלְבִּישׁ אֵת עֲצָמָה, וְפַתְּאוּם קָרַם כְּשֶׁהוּחֲלִבֵּשׁ שְׁלוֹ קִיבֵל הַתְּקַפַּת הֵלֶב וְבִאוּתוֹ לִילָה נִפְטֵר... וְאוֹ נַעֲנוּ לוֹ כֵּל הִנֵּי שֶׁאֲלוֹת שְׂכִינֵן אֲדוּמִיר שֶׁאֵל לְאֲבִי שֶׁל הַכְּלָה לְאֲבִי שֶׁל הַכְּלָה בְּרֻכּוֹת כִּיָּא שְׂבַע יָמֵי אֲבִיבוֹת, (ב) שֶׁאֲבִי שֶׁל הַחֲתָן הִי לוֹ בִּזְעוּס, וְעַכְשֵׁי בּוֹ הִי צִרְיָד לְקַבֵּל, אִיכ לֹא הִי יִכֹּל לְלַמּוֹד בְּכוּלָּה, (ג) וְכִינֵן שְׁהַלּוֹי הִי בִּאֵינְגֵלֵאֵנְד עִבֵד בִּידְעֵי גִיטָה הִי שְׂמַה.

יום ה' ר"ח ניסן (חודש הגאולה) ה'תש"ט

ר"ח מה שדיבר כ"ק אדמו"ר אל החבורה של הרב דובער בויגאנארטין ע"ה. - (ג' אייר תשי"ד).

מיר זיינען איבער בזמן הספריג און סאגער - (פרילינג און זומער), פרילינג און זומער הייבן אָן אלע געזאָקטן אויפגעבען פון זיך דאס וואס זיי האבן און זיך אויפגעבענען במשך ימי החורף אלע פלאצין און בעלי חיים וועגן און פּרילינג און זומער אויסגענישט און אקטיוו לסיבת בליטתם בכל העונות בימי החורף, און פון וואָסן געבען זיי אין זיך אריין די אלע ענינים פון די ערד [=מהאדמות].

הענינים אשר אחרי כניסתם לימי האביב והקיץ שלהם מזה יתעוררו להיות אקטיוויים. מאין קיחו הקליטת הזאת? מהותה: שפויטשט אַ לערננג און לעבן און אקטיוויז לעבן. און כהיות שעתיד סמדי ופעל וממלא אי אפשר להכין על דבר כל שפעטער צונוץ קומען צו לעבן און אקטיוויז לעבן. און כהיות שעתיד סמדי ופעל וממלא אי אפשר להכין על דבר כל ידוע, אז וואו מודיק הובאית לכל הזמנים תורף אכני קיץ וסמדי מחסדי הנדל שגלה לו תורתו תקן אשר היא מורה לנו כל הענינים אין עתידים להזיק, מצד שאצלו יתברר העתיד תהיה מעבר בשות.

אצל בני אדם שנותנים הכי"א, הכי"ב, הכי"ג, וכי', ודי הם בחי' הפרילינג ה'זומער שלהם שכל אחד ואחד מסתיר, א' בדושה'א, וא' בעסק, ובפעל לישואין משעומרי'א אשר כארי'א נעשה למהרה דון בסביבתו אשר הבהות והחירות ע"י מקבל מהותה ועכ"פ הרי כל אחד תהיה ציל המנהל בימי החירות'א ע"י מקבל מהותה. ואל יאמר שקשה הדבר לפניו כי הלא לפוס גמלא שיתוא מזה גופא שהנורא יחי' (מכ"ר) תורתו לנו וצוה לנו תורתו ומצוותיו וזו היא' ההוכחה האמתית שבחובתו ללומדה ולשמרה.

והנה כל מיני המאכל שצריכים לשומרה מרקבה [=פרילינג] צריכים להחזיקם באסמאפערע כזה אשר בל יקבו ובדרך כלל מחזיקים אותם במקדך או ע"י מקדך. ועד"ו הנה החורה שזי'א מיון רוחני צדיקה ג"כ אמאספערע כזאת והנהגה כזאת שכל ח"י תורקו. והו' המצוות המשיטות הם האסמאפערע שבהם ועל ידם מחזיקים גם החורה. ואף שבחלה העבודה של יסעם בן האדם שום סעם במצוות המעשיות עדי"ע נסי בשחורת הפעול וברכות... מפני שלסיבת רכושם בשנים איו רואה הברוש לבית הספר ואידי חפצו לאלול גלידה, ובמתקוק, ולשחוק כבודו, והסעם... מפני שלסיבת רכושם בשנים איו רואה הברוש עדין הנעבארקייט מהלומדים שלומדים בבית הספר כמו בשחורת הפעול וברכות... משא"כ בהגלידה והמתקוקים משחוק הכבוד פלסע ע"י גליץ יעם סעם און די זסקייט, ועדין בחתולת העבודה הרי הוא כמו תינוק אצל אחד שהרגילו במצוות מעשיות המאשרים על כל הדיגוש ודי ער וטרעס איידעלעך... והנה הנהגה לע"י החורה ועומת המצוות מעשיות הרי הם הלעים לחיים שבכארי'א, וההנהגות על צענת הצבר הרי זה מלחמה שיש לכל אחד ואחד, ואיך שכעור כל היצר ומנהג עפ"י החורה ומקיים המצוות מעשיות הרי עשה שלום בחו"ט ובצומזו רש' לו *peace and harmony* וי' האדם על הדרך האמתית ועצט איר יק, נאר איר דארף זיך אהם כמלכ, לערסל שנתנהו אנו ע"י זייס מקיים מצוות מערות, והאָרעם על הדרך האמתית ועצט איר יק, נאר איר דארף זיך שחאולקן לזינגען אל המסורה שנתנהו לזוהי לזוהי לימוד החורה מקיים וקיים ועי"י שלום הרי לכם.

פון צייט צו צייט פארברענגט מען דא, קומט אהער און מיר וועלען צוזאמען פארבריינגען זינגען צוזאמען און סאָגין צוזאמען קומט מיט דעם בשורה טובה אז אב אריין אין שוין לאחור המלחמה הפנימית ונצח צד הקדושה, יאָל איין דער איבערשטער העלפין לכל אחד ואחד בהמשך'ן לו במילואי'.

יחידות עם ה'ר' מ.צ.ג. שי' מאורה"ק. - (סכלו תשכ"ה).

כ"ק אדמו"ר דיבר עמו באריכות על המאמר של אדמו"ר מוהר"ש יעק, (י"ה ה"י תיקע) ומביא השאלה למה לא נאמר מי הוא תורתו וכו', ואמר כ"ק אדמו"ר: שעמדו לפרסם את המאמר הכל. אח"כ דיברו על ענין המיוחד במצוות הפליין, כ"ק אדמו"ר אמר שהוא מדינש פעמים רבות את הענין שעדיין לא זכינו לאותחלה דאולה, ע"ס פס"ד הרומבים לגבי סוד הגאולה, ער שהרומבים הכל כבר שגור על לשוננו והקשה כ"ק אדמו"ר: שהרי אומרים אלו ואלו דאיי' ומאריך הרי בית שמאי במקום בית הלל אינה משנה, והאף תיקנינו שנתקם? אלא התורף כזה: שבפולפל אומרים אמנם אלו ואלו אבל לא להלכת. והרמב"ם פוסק'ן כן להלכה, והראב"ד לא השיג עליו, והכסף משנה לא מעיו עליו, ואם מביאים ראיות ממדרש או מגמי' הכל טוב ופה, אבער צו א פסק הלכה האט דאס ניש.

הכל סיפ'ו: שכאשר נפגש עם נוער חילוני (כמתינונים וכו') בא אליהם בתבונה שלמדו תורה, ובכוונתו כזה, שהמאור בה דחויים למרס, לא כ"ק אדמו"ר לא הסכים לזה, ואמר שהוא שנתונים לימוד תורה, וחי לא יפעל עליהם חיזת שלא עושים זאת בדרך קומט, להם מזה שלמדו עול וכל ותו לא, משא"כ שמקיים מצות מעשיות שזורה'עם של קביע הרי זה פועל על חומר הגוף. ערד סיפ'ו: שעונשם לזה אמר להם שיתארו לצעם שיתפללו בריה על התובל עם ערה של יהודים וכו', וענה ע"י כ"ק אדמו"ר: שזוהי ענין של פעם א' בשנה, משא"כ שנתונים מהם מצות מעשיות... ואמנם אני מרגש הפליין אבל אפשר גם מצוות מאדווייטת, וספ"ק מדאווייטת לחומרא. הכל אמר: שאיך יוכל לרבוש על ידיו? בן תורה לא עירבוב של פלמסקע על העדות והסאטמאר. ואמר כ"ק אדמו"ר: שהו' שאומרים שהוא שונא ישראל הרי שייך לומר זאת, אלא הפעם שאומר דעותיו הדרודות מצד כל שחשבה שלחתי על המאורעות האחרונים עלילים להיתפס למחשבה שזורה'עם של גאולה וממלא הרי הסאטמאר שולל את כל הענין מעיקרו ע"מ למנע זאת, משא"כ אני הרי יש לי בריעט פלייטעס היות שהזווער האס שוין דרויגארטספען די וועג ובמלא אני מפתח לומר...
כ.ב.

תְּשׁוּבָה מִשְׁמַחַת נִישׁוּאֵין שֶׁל פְּנַחַם וְצִלְחָה סוּדֵין

יְחִידוֹת עִם יְהוּדֵי א' מֵאָה"ק. - (תשכ"ט).

שאל את כ"ק אדמו"ר: מה השקפה חסידות חב"ד למדינת ישראל, לאור מה ששמעתי כמה פעמים בהתנדדות, שח"ו לא להעלות על הדעת שעתה הוא אתחלתא דגאולה, וכמ"כ אמר כ"ק אדמו"ר במ"פ שגלות ארץ ישראל היא כגלות שאר הארצות, וא"כ האם זו טעות לומר ולהעסיק שאין מבינים במדינת ישראל, והאם אפשר לפרסם דבר זה, שהרי ישנם כאלו העולים להתחזק ממשפעת חב"ד באם שמעו כ"י. (כ"ק אדמו"ר צוה שישב כדי שהשמיעה יהי בשבוב הדעת). ואמר: מיט איבערע ברייו האָט איר מיר געברענגט אין אז אונגעזעט מצב. ווי ס'פיר, (שאין מלכות שהחזיקו בביתרו, ואחזקת היז נגידו בטענה שעיד ביהודה רצה להקבל לדבנות בעיר פראג, וזו מפלגות שהחזיקו בביתרו, ואחזקת היז נגידו בטענה שעיד פראג צריכה לרוב שאננותו תהי' בהפלאה וכו', והחליטו להעמידו למבחן, וענה אז כ"ק השאלות באופן שהשבע את רצונם, אולם בשאלה זו לא עלתה בידו, ואמרו לו: איצטער האָבן מיר איר געכאַפט, שאינו יכול האַנגלען ווי על פי הלכה), והשיבם הנודע ביהודה: שאדם הוא סוף בשר ודם, ומסוגל לטעות, ובאם יהיה הוא המרא דאתרא הרי תהיה לו סעיטא דשמאי ולא יבוא לכלל טעות. (ע"כ.)

בכל הגליות קמו (כשו"ת) שק"י, והיו מהם אף כאלו שכוונו לשם שמים (כונה טובה), ובכל פעם עלה זו ליחודים בקרבנות רבים באם האמינו שזו היא הגאולה, ובאו צרות עליהם בצורת שונות, פאָגראַמיס וכו', ועתה נופלים קרבנות בא"י בכל יום, (תעשה בידו ה'ק', באמרו אין בידו, ואמר:) און איר זע מיט קיין שום אנדערע מסבר ווי דאס, אָז מען גלויבט אז דאָס איז אתחלתא דגאולה. במשך כל היסטוריי הקבי"ה ברוב הסוד וטובו מוזמין ליחודים ודוממות לזוכים שהם ראויים לגאולה, באופנים שונים כגון ועד ארבע ארצות שהייתה להם אוטונומיי' (לא קרא במפורש במלה הזאת), והיה להם הרשות להנהיג כרצונם וכו' אלא שזה היה רק ארבע ארצות, וגם העצמאות לא הייתה מלאה, היות ולפעמים גם גוי היה יכול להתערב ולהוות דעה. והיה כקין ניסיון ולא הצליח, והקבי"ה עשה מה שבאנגלי' קורין רעמישין, וברוסית רעפיטצי'י, האם יכול לעלות? (אז מען קען אויפהייבן זעם פאַרהאַנג). ובמשך הגלות לא הייתה הודממות כשות חשידי שהיו ומלבד זאת אינם תלויים לה' אלא אחד, ואחוז הדבר דיכר יביס' להיות באיגוד א"י שהיה טינה אלא הקבי"ה ברוב הסוד רצה שיהיה זיקא באה"י, כדי שקדושת הארץ ימשיך לקיים התומצ"א ביהודה שיהיה יותר עשיר ויכוח במוסקבה או ברוזנישטאט, והמעט אמר למוסקבה הרוב לוואישינגטון, ובא ושבו וגויים ועשו וכו' בכל הגויים, ואף בעיני עשו שלא חלכה, איני קורא אתם מדינת ישראל אלא ארץ ישראל, היות וכן הוא מוזמן אבהם אבינו, ואין זה תפקידי לילך ברחובות ולהפריק, אלא רב או דיין בארץ ישראל צריך לצאת ולהכריז שהרי עליי האחריות. ואם אני אכיר הרי קומנו ואמרו: יוצט א' איר אין ברוקלין און פסקינט ועגן ארץ ישראל, און א' איר מוז וזוכ' ביים א' צווייטן איר דעם מאחד און ניט מפריד'.

והמשך כ"ק אדמו"ר: מהו הוויכוח על השתחים, איזה ליכוש זה, הרי זה שטח שהוא שלנו ובבעלותנו ואף שהוא שייך לנו שאנחנו הבעי"ב, און אימצער וויל וויסן שאנו אומרים יומפני חטאינו גלעיו', אולם בכל זאת אומרים ימאָרצער', שהיא שלנו ללא הפסקה, ואם למשל אצא מביתו לטייל, האם ביתי כבר אינו שלי היות ויצאתי ממנו....

ההכנה לגאולה השלימה? וענה לו כ"ק אדמו"ר: ידאס איז שוין געשען עיטוט זיך שוין'.

יְחִידוֹת עִם א' מֵאָבִי"ש - (שכט תשל"ט).

בין השאר אמר כ"ק אדמו"ר: שענין של רבנים הוא לא כמו שהיה עד כה שחיכו עד שיבאו אליהם, אלא ענין הבידוד כמו הסנהדרין, כמש"ל [בא"י"ו רבה], שצרכים לחזור בשלשלאות של ברדל, לא סתם תור של עור שאין לזה קיום, אלא של ברדל, ולחוב וכו'. ולחזקו כל הענינים בן חסידי חב"ד שבא"י"ק, ואח"כ בכל ארץ הקודש וכמובן בלי מחלוקת. אח"כ אמר לו כ"ק אדמו"ר: [בענין הנושעה בארץ-כנעין]. חסידות חב"ד איז אויסגעבויט געוואָרן ע"י מסידות, ואח"כ חוגגים הטוג יום יטי"כ, צייכים לעיסור למוסדים שיכול להיות אותו הסוף כמו שהיה להם. ועי' סיים כ"ק אדמו"ר: מספרים שרצו לקלל את הגר"א וברכו אותו שנכדי היה חסידים וכן הנה.

יום ה' ר"ח ניסן (חודש הגאולה) התשי"ס

רשימה דבורי כ"ק אדמו"ר שאמו נכחידות עם א' מאניש שוי' - (פ' וירא ה'תש"טו).

א. ה'חל שאל: דורך וזאָ קומט מען צו שמחה?

ע"י ענה לו כ"ק אדמו"ר: די דער ענין השמחה קומט דאָך צו אַ מענטש פון דעם וואָס ער פילט אַז ער האָט עפנט אים בשעת מען איז זיך מתבונן אַז אַ נבואה איז אַ מונגל, איז פונדעסטוועגן האָט אים דער איבערשטער געגעבן די מעליקייט אַז דורך קיום המצוות וועט זיך צו פארבינדן מיטן בורא, וואָס דאָס איז די גרעסטע עלי וואָס ניש קען זיין, וואָרעם וואָס פאָר אַ מענטש זאָל זיך אומגעלין איז דאָס אַרבעט אַז דינע אַ באַגרייבטע זאָך און ער קומט ניש כלל צו דעם עילוי וואָס מען פארבינדט זיך מיטן בורא העלתי בעלי תכלית וויבאלד אַז דאָס איז די גרעסטע זאָך וואָס מען באַקומט בעמלא האָט מען דורך דעם זיך גרעסטע שמחה.

נאָך מערערע אים: אַז אפילו אויב מען איז אַמאל איבערנעפאָלין און מען האָט געטאָן אַן ענין פארקערט פון דעם וואָס דער איבערשטער האָט געזיכט, אבער בשעת מען באַטראַכט זיך און מען קומט צו דער הכרה אַז ניש קוקנדיק אַז ער האָט אַמאָל איבערנעפאָלין און געטאָן פארקערט פון דעם צוויי השם, פונדעסטוועגן האָט אים דער איבערשטער געגעבן די מעליקייט אַז תשובה טאָן וואָס דורך דעם ווערט ער רצוי צום איבערשטן אויז זיך קודם הוסיא, אויז ווי ער וואלט געטאָן אַ מצוה, עטמאָלס איז צוזאמען מיט מירות געפיל ווערט סיכא פאָראַן בשעת ה'תשובה, צוזאמען מיט דעם איז ובמלא קומט אויס אַז אלע מאָל, אין עידער צייט קען אַ מענטש האַלטן באַ שמחה, וואָרעם במה נמשך: בשעת ער פירט אויס דאָס וואָס דער איבערשטער פאָלאַנגט פון אים דאָרף ער זיין צומרידן פון דעם קיום המצוה, און אויב ער איז איבערנעפאָלין, דאָרף אויך זיין צומרידן פון דעם וואָס ער קען תשובה טאָן.

ב. ה'חל שאל: ווי קומט מען צו כבדי מען זאָל מען אַ מצוה לשמה אָן פניות?
ע"י השב כ"ק אדמו"ר: זי וואו דאָרף מען ווערן מען זאָל מקיים זיין אַ מצוה און אַ מצוה לשמה אָן פניות, דאָס איז אַבער לתחילה ווי בעטעט אים, בשעת אַבער עס איז דאָ אַ מעליקייט מקיים זיין אַ מצוה און מען קען ניש אויספירן באַ זיך אַז דאָס זאָל זיין לשמה אָן פניות, דאָרף מען ניש אַפאָחלין זיך מצד דעם זיך מקיים זיין די מצוה, נאָך מען דאָרף מקיים זיין די מצוה ווי עס לאָזט זיך. און דורך דעם וואָס ער וועט מקיים זיין די מצוה, אין וועלכן אופן ער וועט איהר נאָך מקיים זיין, דורך דעם וועט ער צוקומען צו מקיים זיין נאָך אַ מצוה, וואָס מצוה גוררת מצוה. ד.ה. אַז דער קיום המצוה איז נסובלי אויך מקיים זיין נאָך מצוות און די צווייטע מצוה וועט ער שוין מקיים זיין אַ מצוה, וואָרעם ער האָט ניש קיין פניות אין אַלע מצוות, די פניות זיינען דאָך מער ניש ווי אין געווענע מצוות, וואָס אין געווענע מצוות האָט ער פניות אַז דורך דעם וועט ער האבן געלט, כבוי, כ.ד.ג. אַז בשעת אַבער ער וועט מקיים זיין די מצוה מיט אַ פני, וועט דאָס אים צו בריינגען צו מקיים זיין נאָך אַ מצוה, וואָס אין עפעס מצוה האָט ער ניש קיין פניות. נאָך אַ זאָך אין דעם איז: אַז אפילו אין דער מצוה גופא וועלכע ער האָט אַ פני קען ער באַ זיך אויך פועל'ן ער זאָל ניש אַנטווערן די פני אָדער אַז די פני זאָל באַ אים ניש זיין אויף אזוי פיל השב, און מקיים זיין די מצוה לשמה.

בשעת ער וועט זיך באַטראַכטן, אַז אמת טאָקט אַז ווער האָט באַ אים אויסגעוועפן צו מקיים זיין די מצוה (ניד פני' וואָס ער האָט) ד.ה. אַז כבדי ער זאָל האָבן געלט, כבוי, כ.ד.ג. דאָס האָט באַ אים אויסגעוועפן די מצוה, אַבער פונדעסטוועגן וואָס האָט באַ אים אויסגעוועפן די פני מקיים זיין דער איבערשטער רצון און פארבינדן מיט אים, וואָס דאָס איז די גרעסטע זאָך אַז געזאָגט פריער. און דורך דעם וואָס ער ווערט אַן דעם גשמאָך פון דעם מצוה וואָס דאָס איז דעם פארבונד מיטן איבערשטן, דורך דעם פאָרלידע ער אָדער עס ווערט באַ אים ביליקער דער גשמאָך פון דער פני וואָס ער האָט, וער'נס בשעת איבער איערע מאַכט אַ געשעפט צוליב פאָרדייען אַ נקעל, אַבער דער וואָס האָט זיך געמאָכט אַז ער פאָרדייעט ערביי ניש נאָך דער נקעל נאָך ער פאָרדייעט ערביי כמה וכמה אלפים צו דעם נקעל, איז הגם אַז ער באַקומט טאָקע אויך דעם נקעל, אַבער עס פאָרלייט זיך באַ אים דער גשמאָך מיט דער ווערעד פון דעם נקעל ווישענדיק אַז דאָ אַנדערעס זיך וועגען כמה וכמה אלפים.

ג. שאל שוב: ווי אזוי קען זיין שטענדיק דעם שיינתי הוי' לנגיד תמיד, וויבאלד אַז ער איז דאָך פאָרנומען דעם גאנצן טאָג אין האַט ער איז פאָרנומען, צי אין עניני ה'רשות אָדער אין תורה, איז ווי קען ער עטמאָלס טראַכטן וועגען דעם איבערשטן?

ע"י ענה לו כ"ק אדמו"ר: די התבוננות וועגען דעם איבערשטן דאָרף זיין נאָך פאָרן לערנען און פאָרן טאָן די מצוה, בשעת ער לערנט אָדער ער איז מקיים די מצוה, דאָרף ער זיין אריינגעטאָן אין דעם וואָס ער שוין, און פונדעסטוועגן דאָס ענין איז ער צוגעניגען צום שיינתי הוי' לנגיד תמיד, ווייל וויבאלד זיך אַנהייב בשעת ער האָט אַנגעהויבן ערשטן דעם איז דאָך באַ אים אלע מאָל, אַז זיך איינזייטיק פאָרן שיינתי הוי' לנגיד תמיד, וער'ני וואו גיב לעניני ה'רשות, ווייל ער אַז אין דאָך אויך די עניני ה'רשות דאָרף ער טאָן צוליב דיעמ'ן דעם איבערשטן.

תשורה משמחת נישואין של פנחס וצלחה סודר

שונות

יערדי-נעמי-ברבאסקלין
 RABBI MENACHEM M. SCHNIZERSON
 Lubavitch
 770 Eastern Parkway
 Brooklyn 13, N. Y.
 HT-6614483 3-6250

סחם סנדל שינאורטאון
 לינבאויטש

170 אסקערן גלייסיי
 ברוקלין, נ. י.

בית, 444-445 ספ"ה
 ברוקלין

רחמינ טיש איינא נויט קניג על אבונם
 מוה"י יעקב ע"ה

עלום וברכה
 חלק א', עוסק ערות וארוה כתידי סקורו לחפלה ומנאנטי,
 ננוקם קבלתי בעמו אמירו שחולי, סירור חפלה צלוחה דאברתם

ומוציא בו אור גלום על כירורי נוסח החפלה ועניני פקטוריס
 בזה, וברב יודעים דברי רחיל בחנוגה לחפלה, עזרו דברי ארזי עולמיים ברום על
 זכרון ברבות דבר, עמו סבו ונס שמום חליטוהו על כל שום ותרם בזה, וביחוד
 על שם ריפון על חירסי, על אחר בכנות רוסו על עולם-עולמה למעלה, וכמוכן גיב
 סמך שראשוני, מאונוים ידעו בקב, חפלה ועד ליעני, חפלה וברבאסקלין ס' (מאורס קריאה)
 שתי שוקלין וזאנרין סמך מניח חפלהו ומברוכא פ' ס' (מאורס קריאה)

131
 132
 133

134
 135
 136
 137
 138
 139

וידוע גם סרכנו חזקו בעל חומי ומצויע, אחר חסם, אצטוס ארוב
 וקב, נוסח חפלה כירורי, וסוקול כפי חסידים, אחר פ'ס, זכירד, נוסח חפלה
 מסעיס סירורי, ס' א"ר
 וברב יודעים דברי רחיל בחנוגה לחפלה, עזרו דברי ארזי עולמיים ברום על
 זכרון ברבות דבר, עמו סבו ונס שמום חליטוהו על כל שום ותרם בזה, וביחוד
 על שם ריפון על חירסי, על אחר בכנות רוסו על עולם-עולמה למעלה, וכמוכן גיב
 סמך שראשוני, מאונוים ידעו בקב, חפלה ועד ליעני, חפלה וברבאסקלין ס' (מאורס קריאה)
 שתי שוקלין וזאנרין סמך מניח חפלהו ומברוכא פ' ס' (מאורס קריאה)

140
 141
 142
 143
 144
 145

אחרי צלוחה דמילתא, וליזק מענין, באתי בעווי גלייל
 וברב יודעים דברי רחיל בחנוגה לחפלה, עזרו דברי ארזי עולמיים ברום על
 זכרון ברבות דבר, עמו סבו ונס שמום חליטוהו על כל שום ותרם בזה, וביחוד
 על שם ריפון על חירסי, על אחר בכנות רוסו על עולם-עולמה למעלה, וכמוכן גיב
 סמך שראשוני, מאונוים ידעו בקב, חפלה ועד ליעני, חפלה וברבאסקלין ס' (מאורס קריאה)
 שתי שוקלין וזאנרין סמך מניח חפלהו ומברוכא פ' ס' (מאורס קריאה)

146
 147
 148
 149
 150

כבוד וברכה
 וברב יודעים דברי רחיל בחנוגה לחפלה, עזרו דברי ארזי עולמיים ברום על
 זכרון ברבות דבר, עמו סבו ונס שמום חליטוהו על כל שום ותרם בזה, וביחוד
 על שם ריפון על חירסי, על אחר בכנות רוסו על עולם-עולמה למעלה, וכמוכן גיב
 סמך שראשוני, מאונוים ידעו בקב, חפלה ועד ליעני, חפלה וברבאסקלין ס' (מאורס קריאה)
 שתי שוקלין וזאנרין סמך מניח חפלהו ומברוכא פ' ס' (מאורס קריאה)

151
 152
 153
 154
 155

וברב יודעים דברי רחיל בחנוגה לחפלה, עזרו דברי ארזי עולמיים ברום על
 זכרון ברבות דבר, עמו סבו ונס שמום חליטוהו על כל שום ותרם בזה, וביחוד
 על שם ריפון על חירסי, על אחר בכנות רוסו על עולם-עולמה למעלה, וכמוכן גיב
 סמך שראשוני, מאונוים ידעו בקב, חפלה ועד ליעני, חפלה וברבאסקלין ס' (מאורס קריאה)
 שתי שוקלין וזאנרין סמך מניח חפלהו ומברוכא פ' ס' (מאורס קריאה)

האג"ק שלפנינו מודפס באה"ק חטי"ז (עמ' עב) וכאן מובא הכתי"ק לפני העתקה לדפוס.

שאלות המנהלים עימם שלא הבינו תוכן שיחות כ"ק אדמו"ר הביאור בזה.
השיחה נדפסה בשערי המועדים חודש אדר [עמ' פב], "כדאי הלידה וכי". ועי' בלק"ש חכ"ז (עמ' 6).

בפנינו שנתנו שאלה השאלות והתשובות
לכל השאלות האלו נשאלנו ויש לנו תשובות
הענינו על השאלות האלו ויש לנו תשובות
על השאלות האלו ויש לנו תשובות

ועל השאלות האלו נשאלנו ויש לנו תשובות
הענינו על השאלות האלו ויש לנו תשובות
על השאלות האלו ויש לנו תשובות
על השאלות האלו ויש לנו תשובות
על השאלות האלו ויש לנו תשובות

עד הנחת בלה"א

הכלתי רצני שבניחתי אף שבחשקת ראשונה הואלהיך, שהמינה מפלגת את חלוקת
ולא שהלידה מפלגת את המיתה, ואילו בהשיחה דובר על ענין אחר לגמרי (איך שהפלגת
לידתו היא נעליית (כפרת אחד) בהפסקת דחמלקותו, דלכאורה מה זה שייך לענין
"שבכפר על המיתה"?

רא"כ" מה שצריך לכאורה ביאור בהגמרא הוא - היאך הלידה מכפרת על הענין
הכלתי רצני שבניחתי אף שבחשקת ראשונה הואלהיך, שהמינה מפלגת את חלוקת

הכלתי רצני שבניחתי אף שבחשקת ראשונה הואלהיך, שהמינה מפלגת את חלוקת
ולא שהלידה מפלגת את המיתה, ואילו בהשיחה דובר על ענין אחר לגמרי (איך שהפלגת
לידתו היא נעליית (כפרת אחד) בהפסקת דחמלקותו, דלכאורה מה זה שייך לענין
"שבכפר על המיתה"?

לא תפסנו: לכל הביאור שבהשיחה (הן הקושיא והן החיזור) (ג' הורה"ק) הוא בנוגע תפילה
שכיום ההסתלקות (המבואר באו"ק סימן ז"ך ובכ"ס). שכל ייחציקים - המעלה דיום

ההסתלקות היא נעליית יותר מהמעלה דיום ההולדת (מכיון שבעת הלידה א"א לידע
עדיין אם יהי, יי, שסא"כ כשם - הפעלה דיום לידתו היא (בענין אחד) נעליית יותר

אבל: הרי שמתחו של הפן הרי היה מזה הנתבר דחמלקות שבמיתה משה (דמכיון שבחדש זה
נחלק משה מישראל לכן חשב שהוא חודש דהיפך הנזכרת לישראל, ויפירוש "כדאי הלידה

שכתב על המיתה הוא - דהנה שענין מיתה משה הוי"ע בלתי רצני (שלכן צריך לכתוב),
מ"ס, המעלה שנחודשה בעת לידתו היא גדולה כ"כ עד (אשר לא רק שלא נעשה בה הלישות

ע"י מיתתו, אלא אדרבה, שהמעלה לידתו היא עד כדי כך) שהיא מכפרת על הענין
הכלתי רצני שבניחתי (ועד כדי כך שהכפרת היא באופן דאחמכא).

ב"ה. נחבאר בהשיחה בענין "כראי הלידה שכתב על המיתה" (מגילה ז, ב, זכרי"ש טס),
דלכאורה הרי כתיב (קהלת ז, א) "יום המות מיום הולדו" (כי בעת שנולד א"א לידע
אם יהי, צדיק או כו', ונפרט שכל חרדים בחוקת סנהד, מסא"כ ביום מותו הרי ראוי
כבר את עבודתו כמסק כל ימי חייו, ונחבאר בזה, דבשח שאנ"י, מכיון שכשנולד
ראוי כבר שנחמלא הכיח כולו אורה, ומכיון שענין זה (דנחמלא הכיח אורה) הוי, דוקא
בעת לידתו - לכך, יום לידתו דמשה הוא נעלה יותר (בענין זה) מיום הסתלקותו.
ולכן כדאי הלידה שכתב על מיתתו.

יום ה' ר"ח ניסן חודש הגאולה התשי"ס

ר"ח ניסן ה'תש"מ, "לפני עשרים שנה" (מודפס בליקו"ש חלק י"ז ע' 440)

ב"ח, דאס-חורס ניסן גאולה
יום סוכות בו ז' סוכה
ה'תש"ס, ברקלין, נ"י.

אז בני ובנות ישראל
בכל מקום שהם
ה' עליהם יהיו

עודת
בית ישראל

סלום וברכה!
די צאנזאעל נקודה פון בית-מדרש איז דאס תפוזן אס האליהם על
הר שני, הגב-במזרח כדי בו דינען דעם אויבערשטן אין אן אומן
פון אונטערדיגער הירגה דורך הצלה און קיינס זיינן די סגולה
באקל, ווארעס פערט האר העקר. בוזאפען דערפוס ווירעס יעדע צייט עב
מי חודש-אדר דעם כהלל הנסם פון דעם לוכד חורה ופקידים הסגולה, און
איינעלע אים אויס מיי אין סכל אין מיי אין כידור, ווי דער רבנים - דער
כורמל: בבוכים סוף זיינן דורך און פון אלע פלעקערדיגע דורות - אין דאס
כדיט אין מקציע ערשער.

מאדעסטיט זיין, אז וויבאלד יעדע פגועה און אזע סגולה זיינען געקלען
געווארן פון דעם אויבערשטן וואס איז אין-פוך, זיינען די מסעלות אלן
חורבן פון יעדער פגועה און פון יעדן ענין אין חורה און אין-סופרמדיגע.
און וואס ספר כללות'דיג און אומפאסנד די פגועה איז, אלץ פיער און צרייפער
אין ספר מאדעסטיטאטיק זיינען די ענינים וועלע זיינען מאריבונדן מיט דער
הגות.

בו די פגועה הירואה פון ש' פברואר לופט אויך אז הווארע וואס
דער פגיעה אין דער וואך וואך לולות'דיגע חורבן איז אין דעם האגא-פערט
בו יעד. און כאטש די כללות'דיגע חורבן איז אין דעם האגא-פערט
אלעטאל, זענען די ספעציעלע קביעות און אונטערשרייבן הגות ענינים פון
מאדעסטיטאטיק און פער בוכס'ן אומן.

אויב דאס אויבגעזאגטע איז טייל בו יעדער פגועה און ענין אין חורה,
על אסא כח וכח בנוגע צו אזא כללות'דיגע ענין ווי האגא-פערט, וואס
פיר דערפאסן אין די פער פון סת-אין א 1900 על בולט'ן אומן וואס
באלעקט דערנאך יעדן פאג פון יאר.

היינט לייגן די ביעורא פון ערשטן פאג סת, ווי אויך פון דעם ערשטן פאג
פון דעם חודש הגאולה, אין דעם דריטן פאג פון דער וואך, יום השלישי סוכות
בו כי טוב - דער סאג וואס דער אויבערשער האט באצייכנט מיט צוויי פאג
סוכו חוב לפיט טוב לכבוד (ה'גוט צו גוט און גוט צו לייטן"). הגות
אין איינע פאג די כללות'דיגע חורבן פער דערפאסן, אז היינטיקס יאר דארך
סת, זמן חירותנו, אריינברענגען א ברעקערעוויסטה אין ביידע קייט פון
יין אדם לפקום און בין אדם לחבירו אין דער הגות פון יעדן פאג פון יאר.

אז אינערלעכע נקודה אין טוב לפיט טוב לכבוד הגות איז וואס דורכדעם
ווערט א פאראייניקונג אין דעם סאקראטן אומן צווישן צוויי קעגנשטעלעכע
זאכן, צווישן דעם בורא, מסים, און צווישן די

תשורה משמחת נישואין של פנחס וצלה סודרי

באשר לנשואים, ודא ידער יחיד האט זיין באוונדערן, זינן און באוונדערקע
 און דורך דעם טוב לבריות וועט אן אהרן זיין שלום צווישן
 זיין, ביז צום פולסטן אינהאלט פון שלום, אז עס קומט צו עלימות בא ביידע
 דריי.

דערמון איז אויך פארשפאנדן, אז דאס וואס האט זיך געדעט וועגן טוב
 לתיבת טוב לבריות איז גיט אז דאס זיינען צוויי באוונדערע זאכן, נאר
 אויך זאך, פאסט זיי דער אלטער רב (אשר) וואס האט געזען אז
 ה' אלקים זאל א גליי אן וואסא לרעך כבוד... וואס איז א גליי אן וואס
 זיך אויף אים זיינען קומען בליק אז דאס איז פאר זיך אן ענין פון טובת
 לבנים, אשר ווינבאלדן אז דאס קומט פון אמתות, וואס איז א גליי אן וואס
 אמתות, וואס אמת אה' אלקים, פון זיך דאס אויסצוריקן אין פשוטות לבנים.

דעם כלל גיזל כחורה ובהמה לרעה כסור - טוב לבריות יארן אומגעזעהט.
 ווינבאלד אז די פשוות ליימיען און איידעלן אויס דעם, כחל הנפש.
 כלל און פירות פשוות וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר
 פון און פירות פשוות וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר
 טוב לעצמה - אשר וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר

און דאס איז אויך זיינען פון זיך גרויס-העלפונג פון פשוות, וואס
 דער צווישן דערמון איז געווען געזען פון אהרן וואס האט זיך געזען זעברייכר
 ווי דאס איז אויך פשוות און די פשוות פון אמתות וואס האט געזען זעברייכר
 אשר וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר
 זיך געווען פון אמתות וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר
 פון אמתות וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר
 זיך געווען פון אמתות וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר
 פון אמתות וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר

און דאס איז אויך זיינען פון זיך גרויס-העלפונג פון פשוות, וואס
 דער צווישן דערמון איז געווען געזען פון אהרן וואס האט זיך געזען זעברייכר
 ווי דאס איז אויך פשוות און די פשוות פון אמתות וואס האט געזען זעברייכר
 אשר וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר
 זיך געווען פון אמתות וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר
 פון אמתות וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר
 זיך געווען פון אמתות וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר
 פון אמתות וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר

ע ע ע

ויהי רצון, אז יעדער איינער פון אהרן וואס האט זיך געזען זעברייכר
 כשר'ן פון פשוות פשוות פשוות - וואס אויך איז דעם אויסדרוק סטיגלע זיך אס
 דער טוב לעצמה (כשר'ן פשוות) און טוב לבריות (מריילעכן פשוות), וואס האט זיך
 סתם פון יום-טוב ואל זיין א מולפענדע דער פון אמתות באזארגן און
 דערמאנען דאס כל דכפין און כל דכפין.

און דורכדעם וואס מ'וועט פשוות זיין אמתות וואס איז דעם פולסטער פאס
 וועט דאס פשוות זיין די סיבה פון אינטיגען גלות און מ'וועט זוכה זיין
 צו דעם קיום פון דער ג-מלכער הכחמה כימי זאת פארן פשוות אמתות,
 כנאולה הכחמה והסלימה על ידי פשוות פשוות פשוות פשוות.

111

כבוד וברכת חג כשר ופשו
 ובסורות כונות ככל האכור

אשר וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר
 זיך געווען פון אמתות וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר
 פון אמתות וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר
 זיך געווען פון אמתות וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר
 פון אמתות וואס האט געזען אז די פשוות פאר זיך זענען זעברייכר

יום ה' ר"ח ניסן (חודש הגאולה) התש"ס

סודרי - פאריז

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON

Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
493-9250

מחוס מענדל שניאורסאהן

לייבאוויטש

770 אויספען פארקוויי

ברוקלין, נ.י.

ב"ה, ר"ח סיון תשל"ז
ברוקלין, נ.י.

הו"ח אי"א נוי"נ וכו'.
מה' שמעון שי'.

שלום וברכה!

במענה על הודעתו אשר נולד להם בן למזל טוב
והכניסוהו לבריתו של אברהם אבינו ונקרא שמו בישראל
פנחס ברוך שי'.

הנה יה"ר מהשי"ת שבסם שהכניסוהו לברית בן
כניסוהו לחורה ולחופה ולמעשים טובים, ויגדלו ביחד
עם זוג' חי' מתוך הרחבה.

בברכת מזל טוב,

ב"ה, ר"ח סיון ה'תש"מ
ברוקלין, נ.י.

הו"ח אי"א נוי"נ וכו'.
מה' שמעון שי'.

שלום וברכה!

במענה על ההודעה אודות יום הולדת השלוסי של בנט
פנחס ברוך שי', הנה מומקם לקמן קטע ממכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר
זצוקלה"ה נבג"מם זי"ע בגובע לסנהג ישראל זה. ויה"ר מהשי"ת
שיגדלו ביחד עם זוג' חי' לחורה ולחופה ולמעשים טובים מתוך
הרחבה.

ברכה

וי"ל כ"ק מו"ח אדמו"ר.

...ובזכר גזיות הערות - אפטרעלעניש - הוא דבר גדול
במנהג ישראל ועיקרו הוא בהחניך דהשקפה פיאנו האש, ומיום
הבזיוה והנחת הפיאנו של הראש, נהגו להודר להרגיל את התינוק
הכניזו כסיאת מ"ק וברכות השחר וברכת המזון וק"ש של המטה.
והשי"ת יהי' בעזרת שיגדלוהו לוורה ולחופה ולמעשים טובים
מתוך פנחס בהרחבה ובמנוחת הדעת בגשמיות וברוחניות.

הפ"נ שבסכ' יקראו בעת רצון על הציון הק'.

תשורה משמחת נישואין של פנחס וצלחה פודרי

דודרי - פאריז

מחוס מענדל שניאורסאון
ליובאוויטש

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
493-9250

770 איסמעלן פארקוויי
ברוקלין, נ.י.
בייה, כ"ג ניסן תשי"ג
ברוקלין, נ.י.

האבר פינחס ברוך ש"י

שלום וברכה

במענה על ההודעה ע"ד הכנסו לגיל מצות.

הנה יהי"ר מהשי"ת אשר מכן שלש עשרה למצות
יגדל לבן חמש עשרה וכו' כפסק המשנה (אבות פ"ק
ה"י). ויוסיף התמודה ושקידה בלימודו בתורה, במורת
הבגלה וכן בחורת החסידות ויהדר בקיום המצות.
והשי"ת יצליחו להיות חסיד ירא שמים ולמדו.

ברכה

מוקדש
לחזיון ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר נשיא דורינו

*

לזכות
החתן הרה"ת פנחס ברוך שיחי
והכלה המהוללה מרת רבקה צלחה תחי

סודרי

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ ולמז"ט
ביום ה' ר"ח ניסן ה'תש"ס

* * *

נדפס ע"י הוריהם
הרה"ח ר' שמעון וזוגתו מרת עיטל שיחי סודרי
הרה"ח ר' שלום יהושע מיכל הלוי וזוגתו מרת מלכה שיחי בירמאן
ובני משפחתם שיחי

* * *

וזיקניהם
ר' אשר וזוגתו מרת רוביידה שיחי סודרי
מרת מרים תחי אלבז
מרת רחל תחי בירמאן
מרת שרה תחי אנטוכי